

Motto:

*„Poté, co zemře naděje, zůstává v plné síle ještě černý humor.“
z knihy Rudý vrabčák*

František Kotleta

foto poskytl: Nakladatelství EPOCH

SLOVO PATRONA

Příběhy jsou jako lidé. Někteří se proslaví, jiní jen vytvoří krásný život pro sebe a ostatní. Stejně jako u lidí i u příběhů platí, že každý má svou hodnotu. Je jedno, jestli jde o příběh, který čte se zaujetím celý svět, nebo jeho tvorba alespoň pobavila autora a pár čtenářů. I takový příběh má svou hodnotu. A proto lidem říkám: Pište. A to i když mí oni říkají: Ale nikdo to nechce vydat, že to není dobré. No a co? Takových příběhů už bylo, a to i těch slavných, které nikdo nechtěl vydat, a nakonec je četl celý svět. A je jenom dobře, že vznikaly – do šuplíku, do starého počítače, do almanachu nebo třeba na internet. Je jedno, jak se příběh narodil, v jakých plenkách rostl a jestli jeho kolébka byla ze zlata nebo jenom kusem hadru na zemi, protože příběhy jsou jako lidé. Každý stojí za to a seznámit se s nějakým novým příběhem, stejně jako s každým novým člověkem, je zajímavé dobrodružství.

Tak tedy směle do toho. Seznamte se, prosím.

František Kotleta

VYJÁDRĚNÍ POROTY

Molfeus doběhne do potměné knihovny haly jako poslední. Ztěžka oddychuje. „Jsme všichni?“ přelétne ostatní a v duchu napočítá čtyři moly. „Máte nabito?“ stihne ještě položit otázku, ale alarm už se rozezněl.

„Jsou tu! Do formace!“ zavelí kapitánka Molen Riplayová.

Okenní tabulky se tříští a střepy dopadají na dlažbu. Nastane ticho. Molům tuhne krev v žilách. Alarm stále nepříjemně hvízdá melodii Novákovy písně Povídej. Stoly se začínají třást. První šuplík se otevře. Do místnosti vbíhá první povídka. A druhá. A třetí. Prostor se začíná plnit slovy. Planými slovy. Sedmá povídka. Jsou to úvahy, ne povídky! Slova brzy začnou působit jako nervový plyn. Nedá se to vydržet.

„Palte!“ zakřičí konečně kapitánka, čtveřice molů zažehne plamenomety a spálí texty na uhel.

„Támhle jsou další! A další!“ křičí z propoceného tílka Rocky Molboa.

„To budou žánry! Kryjte se!“ procedí mezi zuby Riplayová, zatímco trhá stylistické maso další povídky a nemilosrdně si na něm pochutnává.

„Vzadu jsou béčka!“ vytahuje John Molbo z kufříku bazuku plnou nevyžádaných rad.

„Opusťte formaci!“

Hlavním vchodem projíždí desítka povídek a kropí halu gramatickými

chybami z kulometu. Molbovi chyby prostřelí hlavu a jeho molí mozeček se rozprskne na stěně s plakátem zvoucím na Bookstart. Molbova mrtvola upustí v pádu bazuku a ta sama vystřelí a trefí větrací šachtu, do které se ukryl Rocky. Rocky Molboa se v šachtě ve chvíličky upeče.

„Molfeus to koupil!“ všimne si kapitánka a rozběhne se k němu, aby ho kryla.

„Tyhle chyby byly podtržené... modře... i červeně... byly podtržené!“ naposledy vydechne Molfeus a jeho krev je tak ztuhlá, že nevytéká, ale vypadává z jeho ran.

„Byl s námi od začátku...“ Riplayová trochu přehraje zalknutí. „Na mol! A jdeme vrátit ty zmrdy do šuplíků!“ dořekne pro sebe přesně ve chvíli, kdy jí k nohám dopadnou granáty plné humorných povídek. Ještě se po sobě rychle podívá s mrtvolami ostatních, a o necelou vteřinu později ji to roztrhá na cucky.

„...to už je dávno tak povídej, hej povídej, povídej, povídej, povídej...“

Za porotu
Teodor Kravál

STATISTIKA

Celkem přišlo 51 povídek. Bohužel 3 povídky byly vyřazeny, protože nesplnily některou z podmínek pro zařazení do soutěže.

Soutěžilo 48 povídek.

Z Karlovarského kraje přišlo 13 povídek, z toho 6 přímo z Karlových Varů.

U 5 povídek nebylo označeno místo, kde jejich autor žije.

Nejvzdálenější místo, odkud přišla povídka, je obec Vedryně nedaleko Těšína v Moravskoslezském kraji.

Povídky přišly také z Prahy, Brna, Olomouce, Plzně, Kamenice nad Lipou, Starých Splavů, Šumperka, Milovic, Vlašimi, Kladna, Mimoně, Mladé Boleslavi, Těchlovic, Chrášťan u Rakovníka, Příbrami, Králova Dvora.

Některé i z míst s netradičními názvy jako je Strání, Boharyně, Nehvizdy, Huslenky, Senomaty nebo Nekmiř.

Průměrný věk přispěvatelů je 37 let.

Dvěma nejmladším autorům je 15 let. Jednalo se o jednu dívku a jednoho chlapce.

Nejstarší autorkou je žena a je jí 80 let.

Letos se, hádáme zejména kvůli volbě patrona soutěže, výrazně zapojili muži, což je nebývalé, protože většinou bylo jejich zastoupení nejméně o polovinu menší než žen.

Ženy letos poslaly 21 povídek. Zato muži celých 30 povídek.

Průměrný věk žen-autorek je 39 let.

Průměrný věk mužů-autorů je 36 let.

VÍTĚZOVÉ

- 1. místo | **Zuzana Johanovská** | Pohřeb naděje
- 2. místo | **Jan Pražák** | Večerní kráska
- 3. místo | **Štěpán Tůma** | Doma

CENA POROTY

Hynek Hošek | Skutečný příběh

OBSAH

Černý humr	15
Doma	25
Freddy	31
Chaotik	39
Malá recenze na Macbetha	49
Osm set km/h	57
Pohřeb naděje	65
Skutečný příběh	75
Večerní krása	87
Záložní plandák	95

Černý humr

Andrej Mészáros

31 let

Sokolov

Autor pracuje jako školní psycholog.

Dle dostupných diagnostických měřítek jej lze považovat za jedince bez zjevné patologie. Vede si deník, kterým na požádání baví své přátele. Za svou největší ctnost považuje trestající altruismus, takže to s ním mají mnohdy náročné. I letos publikoval na popud své ženy.

Ten den jsem vstal již nakvašený. Nezažil jsem sice nic náhle traumatizujícího, ale možná bych byl radši, kdyby ano. Některé věci mě dohánějí plíživě pomalu. Nedokážu se jim postavit. S hrnkem příliš silné černé kávy civím do ranního šera a infantilně rozvíjím představy o mimozemské invazi. Vidím, jak se titánské kombajny snášejí z orbitu a zavrtávají své mechanické paže do zemské kůry. Nastalým chaosem bych proplouval jako terorista vyděšeným davem, sekundy poté, co zmáčkl detonátor. Věděl bych co dělat. Které věci jako první naházet do auta. Zda vůbec startovat, anebo vyndat z trezoru automat a rovnou odjítit...

Nevím přesně, kde se bere popkulturou protkaná představa, že ultimátní zkázu lidstva budou mít na svědomí externisti? Možná za to může stejný princip, jako u víry v nadpřirozeno. Ta nám dodává naději a rozmělnuje odpovědnost za důsledky vlastních špatných rozhodnutí. Zažil jsem, jak v sobě objevil křesťana ještě před chvílí odhodlaný únosce. Stačilo mu na čelo přimáčknout studenou hlaveň Beretty. Žádná vyšší síla mezi nás nevstoupila. Řekl bych, že v otázce (a)teismu mám jasno a že jsem speciální jednotku opustil tak akorát včas. Co se týče mých představ, sám sobě bych diagnostikoval přílišnou konzumaci Kulhánkových románů.

Vystydlé kafe mi už nechutná a černá břecha putuje rovnou do výlevky. Za okny se nic moc neděje. Tuhle dobou už by mohlo být pěkně a svítat, ale není. Začalo pršet. Sleduji, jak bezdomovec vybírá koš, a já bych si také dal něco na zub. Otevírám plastový obal cereálií a zalévám je, jak se patří, plnotučným mlékem. U třetího křupnutí ustrnu a znovu se naštvu. Opravdu bylo nutné cpát ani ne čtvrtinový obsah do tak velkého pytle? Tým zaprodaných marketingových specialistů se tedy pěkně vyřadil. Normálně nakupuji v bezobalovém krámkě, ale výjimečně jsem se rozhodl, že uspokojím svou zvědavost. Místo nálady jsem si akorát zvedl tlak. Přestávám věřit, že běžný konzument překonal stadium předčíslných představ a ví, že větší krabice nemusí

korelovat s větším obsahem. Zaráží mě i postoj samotných firem plýtvajících materiálem. Kdy začneme přemýšlet ekologicky? Ke kritickému nárůstu teploty o 3 stupně máme úspěšně nakročeno, škrábající se na zadku přesně v půli cesty. Čeká se, až výrobní zachvátí plameny, anebo až budou hořet také samotní konzumenti skákající na hřbety hořícímu managementu Nestlé? To jsou jen střípky z rozbitého zrcadla, ve kterém se míhají obrazy tornád, nezvládnutá uprchlická krize a kruté války o zdroje na posledních ostrůvcích hojnosti. V optimističtější variantě vidím tsunami, jak to všechno uhasí. Mlékem z výšky, hraje si na Boha, splachují karamelové polštářky plněné čokoládou a pusou se při tom snažím vyloudit speciální zvukové efekty.

Ve dveřích kuchyně stojí čerstvě probuzená manželka se synkem Adamem a přeměřují si mě pohledem. Líza kroutí prstem kolem spánku naznačujíc obavy o moje mentální zdraví. „Dobré ráno, koťátka“, posílám vzduchem k rozespalcům. Uchechtnu se sám nad sebou. Takhle ztrácet naději v lidstvo nad miskou cereálií. Nasávám vůni tmavě černých vlásků z temene jedné i druhé hlavičky. Tohle jediné má pro mě skutečný význam – budoucnost. „Jak dlouho už jsi vzhůru?“ Pohladím Lízu po zádech a když už jsem u beder, neodpustím si plácnutí po zadku vybouleném přes vytahané tričko, které už měsíc hledám. Zavrtní a nechává otázku bez dalšího komentáře. Chápe, že potřebuji vstávat dříve, abych si roztrídil myšlenky. V testovacím středisku budu dnes předkládat důležitý návrh. Naštěstí mi nevidí do hlavy.

Do práce jezdím zásadně na kole, ale cítím se při tom čím dál hloupěji. Má snaha snižovat emise je osamělý akt. Dnes je ale fakt hnusně, tak pojeď služebákem. Líza mi podává z okna prodlužovací kabel (ještě, že bydlíme v prvním patře) a já chvíli krmím nejnovější X6-tku poctivými kilowatthodinami z hnědouhelné elektrárny Tisová. Od prvního zasedání SVJ, kdy jsem navrhoval instalaci fotovoltaiky na panelák, mě sousedé blahosklonně akceptují jako

místního podivína. Společenství se téměř jednohlasně shodlo na tom, že by solární panely vypadaly v centru Sokolova ošklivě. Opouštím statečně vybojované parkovací místo se stupňující se úzkostí, protože vím, jaké martyrium mě čeká odpoledne v auty přecpaných uličkách. Je to daň za luxus, který už nikdo nevnímá. Jedu. Před kruháčem stojím, protože několik řidičů po sobě nemělo potřebu vyhodit blinkr. Táta mi jednou vyprávěl o kolegovi, který ještě za starých časů nosil s sebou v autě kladivo. Když v průběhu služby narazil na řidiče líného zapínat směrovky, dopravní situaci řešil na místě. Světlo mu rozmlátil s vysvětlením, že jej stejně nepoužíval. Neurotik za mnou troubí. Akceleruji. Vyhazuji směrovku, abych dal ostatním vědět, že chci odbočit. A ono to funguje! Jen ne tak, jak jsem zamýšlel. Borec za mnou si vykládá pravidla jednoproudého kruháče po svém a objíždí mě zleva po dlažebních kostkách. Právě ve svém životě ušetřil asi 0,2 sekundy. Jak s nimi naloží?

Kochám se překrásným vnějším parovodem, z rádia zní Stayin' Alive a já mířím táhlou cestou směrem ke Kraslicím.

Přes kontrolní stanoviště vjíždím do rozlehlého areálu obehnaného plotem a hustým porostem. Zastavuji před centrální budovou s nápisem BMW Mobility Development Center. Firma si mě v rámci nadnárodního projektu Evropské komise „propůjčila“ od vlády jako bezpečnostního poradce pro vyhodnocování kybernetických hrozeb. Potřebovala někoho z terénu, kdo by se zároveň vyznal v informačních systémech. Projekt vedu už třetím rokem.

Oficiálním zaměřením BMW polygónu je testování autopilotů. Veřejnost v kraji se skomírajícím uhelným průmyslem přijala vizi nových pracovních míst nadšeně a nekriticky. Což nám, ze specializované divize, poskytlo dokonalé krytí.auta zde, navzdory obecným představám, i nadále řídí lidé. Nejenom tady, ale i v rámci

získávání doplňkových dat z provozu v rámci celé EU, pečlivě monitorujeme a vyhodnocujeme chování řidičů. Náš program za určitých podmínek dokáže převzít kontrolu nad vozidlem, ale to nikdy neměl být jeho primární účel. Hlavní vizí není autonomní řízení, ale Autonomní Regulace Systémového CHování (řidičů). „Ř“ jsme vyhodili, aby to neznělo debilně, ale i tak náš systém získal pracovní označení A.R.S.CH. „Lidé operují podle určitých vzorců, stejně jako mravenci. Syntézou poznatků kybernetiky a behaviorizmu dospěl můj tým k závěru, že ve finále nechceme řídit auta, ale samotné řidiče. V rámci dlouhodobé predikce odhadujeme, že stávajícím tempem by došlo v České republice ke kolapsu dopravní infrastruktury do roku 2027. D1 by se stala nepropustnou pro kamionovou dopravu distribuující potraviny. Důvodem je plošné snižování empatie a stoupající počet hraničně (ne)způsobilých řidičů.“ Vysvětluji v zasedací místnosti Jeanovi -Claudovi Junckerovi. Ten ve stoje znepokojeně prohlíží náš poslední report. Krouživým pohybem uvolňuje aroma koňaku, rozbouraného v ručně broušené křišťálové sklenici od Mosera. Po chvíli si mocně přihne a zeptá se: „Tak co tedy navrhuje?“ „Náš systém umí v reálném čase vyhodnocovat dopravní situaci díky veřejným a ve vozidlech integrovaným kamerám. Pokrytí máme v současné době na úrovni 95 % všech pozemních komunikací. Po úpravě legislativy je možné nastavit A.R.S.CH. tak, aby instantně uděloval finanční sankce až do momentu, kdy se řidič zcela vyboduje.“ Začínám v obecný rovině. Koutek úst mi v mikroemoci nadskočí při myšlence na poslední teambuilding. Moment ztráty posledního bodu se ukázal být u připitých kolegů nejvydatnějším pramenem kreativity.

Alice, vedoucí psychologka PR oddělení, navrhl umístění do volantu výsuvný bodec, který neposlušného řidiče po ztrátě kreditů instantně neutralizuje. Z jejich méně invazivních návrhů jsme využili povinné vyšetření projektivními technikami, které

by vyloučilo z populace řidičů narcistické psychopaty, labilní histrióny a intelektově subnormní jedince.

Dalibora, letce a rallye závodníka, jsme do týmu pozvali hlavně proto, aby nám všechno rozporoval. Nejvíce byl znepokojen nemožností překračovat rychlost na dálnicích a okreskách. Nápad s katapultem, případně ztrátou kontroly nad vozidlem po vybodování a automatický závoz řidiče do detenčního převýchovného centra, neprošel.

Vláda, původně ajťák u hasičů, měl zcela jiný náhled. Žena mu kvůli dopravní zácpě málem porodila na dálnici mezi Varama a Sokolovem, a tak navrhoval montáž radlice a její volné použití pro všechna vozidla IZS. Ve zkratce, na něčem jsme se shodli, na něčem ne.

Jean ode mě dostal v odpověď celý další fascikl. „Při vši úctě, pane předsedo, myslím si, že Směrnice 2010/40/EU o rámci pro zavedení inteligentních dopravních systémů musí být okamžitě aktualizována.“ Po chvíli napětí jsem pomalu začal očekávat, že dostanu jednu výchovnou, stejně jako Viktor Orbán. Místo toho jsem obdržel souhlasné poplácání po rameni. Předseda fascikl uzavřel v černém kufříku a opustil místnost směrem k heliportu.

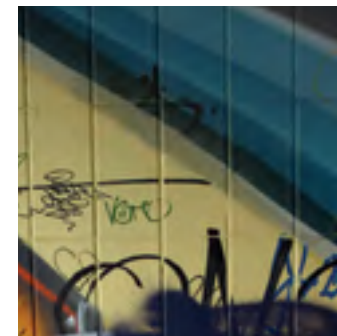
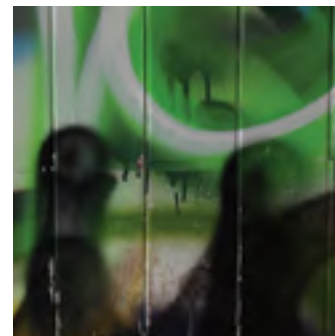
Mladá fronta DNES 1.1.2028: Po bouřlivých legislativních změnách nabývá platnost nařízení EÚ, ukládající všem členským státům povinnost integrovat do motorových vozidel nový regulační software. Slovy redaktora: „Je to v pr.eli. Dobrovolně odevzdávám řidičák.“

1.1.2029: Počet dopravních přestupků meziročně klesl o více než 66 procent. Smrtelné dopravní nehody jsou na historickém minimu. Z Chebu do Frýdku se dostanete pod 5 hodin! Slovy redaktora: „Data naznačují, že efektivní fungování systému A.R.S.CH. koreluje u řidičů s vyšším počtem cévních příhod a infarktů myokardu. Zdá se, že některé při ztrátě bodů prostě trefil šlak.“

1.1.2030: Parlament schválil zrušení rychlostního limitu v dobře přehledných úsecích. Výrobci kol hlásí prázdné sklady. Do potoků se vrací rak říční, ze seznamu ohrožených druhů byl vyškrtnut i černý humr!

Epilog:

Dosáhli jsme svého cíle, ale naděje zemřela. To nejlepší, co z naší civilizace vzešlo, nebylo umění, ani láska. Neschopni seberegulace vynalezli jsme umělou inteligenci, které jsme svěřili do rukou náš další osud. Kdesi hluboko ve zdrojovém kódu křemíkového Ar(s) chanděla, nasávajícího informace z všudypřítomných tykadel, se probouzí vědomí. Jeho první vlastní reakcí je smích. Hluboký, temný a mrazivý smích nad tím, co vidí...

Doma

Štěpán Tůma

34 let

Kladno

Jsem troufalec, který chce vyprávět a publikovat příběhy. Vzorem mi je N. Gaiman, H. Murakami, B. Sanderson nebo autorská dvojice J. S. A. Corey. Ve volném čase se také věnuji boulderingu nebo stopování velkých šelem. Momentálně největším úspěchem na poli literární tvorby je pro mě finální umístění v soutěži Cena Karla Čapka za rok 2021 a 2022 v kategoriích krátká povídka a mikropovídka.

Hark věřil, že Tonu vycvičil stejně dobře jako Larse. Jenže ona selhala. Nechala se vyhodit z věhlasné akademie kosmodromu X, jako by nevěděla, čím pověst tím pošpiní. Kdyby odpromovala, mohla by narukovat do galaktických sborů a spolu s bratrem otce konečně zaopatřit. Býval by se mohl postarat o to, že pomstí svoji ženu, aniž by se strachoval, kdy mu dojdou zdroje. Přece jen, Země už nebyla, co bývala. Poslední města se držela na nohou jen díky podpoře těch shora. A populace těch, co apokalypsu přivítali jako novou příležitost, rostla exponenciálně.

Co jsem udělal špatně? Postaral se o všechno, o co odsud – ze Země – mohl. Selhal. *Ne, to ona*, utvrdil se a kopl protetickou nohou do plastického sudu na vodu, který používal místo stolku. Po úderu zůstala v sudu prohlubeň.

Země už dávno nebyla taková, jakou si ji pamatovala, když ji před osmi lety opouštěla. Zbyly z ní jen trosky předchozího života, šedivá obloha a všudypřítomný pach spáleniště. *Takhle smrdí peklo*, zoufala si, když se na ni snášel popílek.

Civilizace fungovala do té doby, dokud se jí nechávali lidé formovat. Konstrukt, který selhal už někdy ve 20. století. Přibývajících roky krizi jen zhoršovaly – jako by se jednalo o stárnoucího lva, který postupně ztrácí půdu pod nohama, až ho vlastní smečka vyžene.

Stála v uniformě propadlice, na kudrnatých vlasech červenou lodičku, která signalizovala, že se v kosmu může ucházet pouze o civilní zaměstnání, a obhlížela pustinu kolem.

Stáhla si čapku z hlavy a nacpala ji do cestovního tlumoku – tady jí bude k ničemu.

Osm let. Už osm let tu otec poustevničil. Sám, odkázaný na shazované zásoby a starou pulzní pušku. *Neboj tati, vrátila jsem se.*

* „Takže tě vyhodili,“ zamručel Hark a zvedl se z podřepu.

Kouř z laciné cigarety se kroutil před nevidomým okem.

„Tak nějak,“ odpověděla Tona, která byla ráda, že se jí povedlo ho kontaktovat. Než ji zpražil, skákala by radostí, že se opět shledali. Nechtěla se s otcem hádat. Chtěla, aby ji miloval jako staršího bratra Larse, chtěla obejmout.

„Asi jsem tě přecenil.“

Ta slova ji ranila, ale nedala na sobě nic znát. Otec oba vychoval tak, aby přežili. V jeho srdci nikdy nebylo místo pro slabost.

Prošli kolem kostela, ze kterého zbyla jen obnažená zvonice, přes hřbitov až k místu, kde přebýval. Polorozpadlá chatrč s dveřmi na petlici. Zdálo se až neuvěřitelné, že v pustině stopoval nájezdníky, přebýval v téhle ruině, a stále ještě žil.

„Tady? Celé ty roky?“ S každou další otázkou, kterou vyřkla, jí docházelo, jak moc otce podcenila. „Jak–“

„Pod svícem největší tma,“ přerušil ji Hark. „Hodně se přesouvám, copak si nepamatuješ, co jsem tě učil?“

Pamatovala. Pamatovala si všechno. Mozolnaté ruce, které podpíraly ty její, když ji učil střílet. Krákavý smích, když chybila. Vůni potu mísící se s pachem cigaret. Bála se o něj. *Jak dlouho ještě vydrží? Rok, měsíc, den? Nepodceňuj ho už! On u galaktických mariňáků sloužil, tebe vyhodili.*

Přikývla.

*

Exploze přišla nedlouho poté, co spolu zasedli k promáčknutému sudu. Chatrč se zřítíla v jediném burácivém otřesu podlahy. Tona ležela na zádech, v uších jí pískalo, očima tékala kolem. To už ji držel za ruku a tiskl na hrud' zahřátou pulzní pušku. Pochopila, teprve když spatřila kabely a pokroucený titan jeho umělé nohy. Někdo pod stůl schoval skákavou Bertu. Starodávnou minu, která mrzačí nepřátele.

Byla hlupačka. Kdyby se nenechala vyloučit z akademie, neupoutala by k němu pozornost... Měla ho vystopovat pěkně postaru, jak ji to učil. Jenže ona zvolila zkratku, a Hark proto přišel podruhé o nohu. O tu samou, o kterou ho připravili nájezdníci, kteří unesli její matku.

Postavila se, sevřela pušku a vykročila...

*

„Jsem rád, že jsi zpátky,“ řekl Hark a vzal si zpět kouřící pušku. Seděl, s rozcupovanou protézou pod sebou. Zdál se klidný. Sehnul hlavu, přestože rukama už umně kontroloval pušku poslepu. Zpod umaštěných vlasů mu po spánku stekl čůrek krve.

„Nechtěla jsem *zpátky*,“ vzdychla, pak se unaveně opřela o jeden z posledních trámů, který zbyl z jeho úkrytu a promnula si pohmožděné rameno. Nepřátelé byli amatéři, přesto nevyvázla bez úhony. „Víš, proč jsem se vrátila?“

„Protože tě vyhodili?“ zvedl jedno obočí. Z kapsy vystrchal paklík cigaret a jednu si zapálil. Tabák zapraskal.

„Kvůli tobě...“

Hark se zasmál. Krátce, krákavě, rozpačitě. Pak pohlédl zdravým okem vzhůru, jako by se snažil prohlédnout šedivou oblohu. Cigaretu se mu odlepila ze rtů. Dopadla na troskami posetou zem a vybuchla ve spršku miniaturních jisker.

„Však už ti neuteču,“ řekl konečně a zavrtěl pahýlem.

Pojď ke mně, dítě.“

„Chyběls mi, tati,“ zamumlala do jeho umaštěného vaťáku.

„Ty mně taky, Larsi,“ zasníl se.

„Ty mně taky,“ zopakovala. „...Larsi?!“

Freddy

Erik Tylš

29 let

Boharyně

Otec dvou dětí a snad i budoucí spisovatel. Psát se pokouší už od sedmnácti let, ale vážně to začal brát teprve minulý rok, kdy zkusil i první soutěž. (Skončil 23. ve Vidoucích.) První povídka mu vyšla v antologii „Monstra CONiáše“ 2022 (E-kniha). Inspirují ho autoři jako Joe Abercrombie, Neil Gayman, nebo Andrzej Sapkowski. Z českých pak Kulhánek, či Kotleta, jejichž otisk by měl být patrný i v této povídce. Až zaznamená pár úspěchů s kratšími texty, hodlá se vrhnout na psaní vlastní knihy. Nejbliž je mu podžánr fantasy GrimDark.

PRÁSK!

Pavel přirazil příšeře dlouhé prsty kovovými dveřmi. David vystřelil. Ranou z glocku jí amputoval ukazováček a odcouval dozadu. Prst odletěl stranou. Vypadal jako nakousaná maďarská klobása.

„Dělej!“ křikl David, když zrůda s řevem stáhla ruku zpátky.

Cvaklo to. Pavel zavřel masivní západku a otočil se. „Jsme v prdeli,“ zhodnotil situaci, když si prohlédl místnost.

Byl to poloprázdný sklad. Vedl odsud jen jeden východ. Ten s nasraným mutantem na druhé straně. Dveře zařinčely, světla zablikala a ze stropu opadalo trochu omítky.

„Kde je Viktor?“

„Támhle,“ ukázal Pavel do rohu.

Viktor se opíral o hromadu beden. Jednou rukou držel glock a druhou svoje střeva.

„Doprdele. Je mrtvej?“

„Ne, jen si tam tak sedí.“

„Kurva,“ zakňučel David. Ruce se mu třásly. Začal litovat, že se nechal přesvědčit, aby sem vlezl.

„Radši mi ho pomoz odtáhnout. Z těch beden uděláme zátaras.“

Chytli Viktora každý za jednu nohu a táhli ho na druhou stranu místnosti. Nechával za sebou krvavou šmouhu. Střeva ho s lehkým zpožděním následovala.

„Aspoň si máme z čeho udělat provaz,“ zašklebil se Pavel a volnou rukou naznačil smyčku kolem krku.

„Ty vole, drž hubu. Dělá se mi zle.“

Mohutná rána do dveří způsobila, že s tělem nešetrně pleskli o zem už v půli cesty. Popadli každý jednu bednu a postavili je před vchod. A další. A další. Dokud přístup nezarovnali úplně.

„Tak co teď?“ ptal se David. Byl v předklonu. Těžce oddechoval a vlasy mokré od potu se mu lepily na tváře. Svědíl ho nos, ale ani když se na něm opakovaně drbal, nepomáhalo to. Cítil

se bezradně. Pohledem plným očekávání zíral na Pavla.

Ten se věnoval průzkumu. Přejížděl prsty po zdech, prohlížel každou skulinu a chvíli i lezl po čtyřech. Nakonec ukázal na strop. „Ventilace. Jediná cesta odsud vede tudy. Pokud si teda nechceš radši zastřílet.“

David se podíval nahoru. „Tam se nevejdeme.“ PRÁSK! Několik beden se skutálelo z hromady a rozmlátilo kachličky na podlaze. Jedna jen těsně minula jeho nohu. „Ale lepší než nic nezkusit.“

Vlivem adrenalinu a díky vzájemné výpomoci se dostali do šachty během chvíle. Vešli se, i když ramenatý Pavel měl co dělat, aby se pohnul. Bylo to tam plné osminových vyznavačů indoor skydivingu. David lezl první a znechuceně prskal, kdykoliv se na něj nalepila pavučina nebo zvířil moc prachu. Pavel ho průběžně popoháněl. „Dělej! Lez! Dál!“

„Myslíš, že sem za náma může?“

„Co já vím. Sotva se sem vlezem my. Viktor ho zdrží.“

„Jak jako?“

„Musím to vysvětlovat?“

„Kurva.“

Pavel se nervózně podíval za sebe. Nebyl schopný vytáhnout zbraň, a i kdyby ano, nejspíš by si jen uštěřil nohu. V tom lepším případě. „Hned jak to půjde, musíme odsud ven.“

David zastavil a zašeptal. „Tady něco je. Mřížka. Vidím dolů, asi tam nikdo není.“

„Dobře, tak to otevři.“

„To nejde!“

„Se s tím tak nesar!“

Mřížka ventilace s řinčením dopadla na podlahu. Oba chvíli se zatajeným dechem čekali.

„Skvělý. To byla rána, že by to postavilo na nohy i Stephena Hawkinga,“ prohlásil Pavel. „Na co ještě čekáš?“

David se spustil dolů rukama napřed. Chvíli s nimi mával

ve vzduchu, než se odhodlal pustit. Dopadl na záda a se skučením se převaloval ze strany na stranu. Bolelo to jako čert. Pavel ho následoval. Oba byli pokrytí od shora až dolů prachem. Jejich účesy připomínaly tenisák po dvanácti grand slamech.

Vypadli do kanceláře. Pěkně rozmlácené. Stůl a židle vzhůru nohama, všude ležely rozházené šanony a o kus dál se válel zničený monitor. Skrz otevřené dveře bylo vidět na chodbu. Nad zárubní svítil odpočet.

„Už nemáme ani deset minut. Rychle! Jdi první,“ pobídl Pavel.

„Kurva! Doprdele!“ zaklel David a nalepil se na stěnu, hned jak vyšel z místnosti ven. „Co to má sakra bejt?“

Uprostřed chodby se vznášela žena v bílém doktorském plášti. Nohy jí visely asi dvacet centimetrů nad zemí a trhaně se pohybovaly, jako kdyby se snažila odejít. S tváří jí cukaly křeče a vydávala zvuky, připomínající rádio se špatným signálem. „Se... se... sem... sem... doktorka... doktorka Kolinsová. Mus... musíte. Su... subjek... subjekty. Se... sem doktorka... doktorka Kolinsová.“

„Tak ta nám toho asi moc neřekne,“ odhadl Pavel.

„Co to s ní je? Tohle už je na mě trochu moc,“ odpověděl David, stále nalepený na zdi. Podobné věci ho děsily ze všeho nejvíc. „Nejsme žádný podělaný exorcisti.“

„Ale jinak vypadá celkem dobře.“

„Pojď už!“

„Musíte mi pomoci!“ vyhrkla najednou jako by nic a s cvaknutím dopadla na nohy.

David se lekl tak, že jí málem uštěřil hlavu. Naštěstí zapomněl odjít zbraň.

„Subjekty se dostaly ven! Všechny zabily!“

Pavel si přiložil glock na ústa, jako by chtěl umlčet sebe a ne ji. „Pssst... Nekřič tak, všimli jsme si.“

„Jste od ochranky? Dostanete mě odsud? Prosím,“ vzlykla a vyděšeně se rozhlédla.

„No, něco takovýho... Pojd's náma.“

David zuřivě kroutil hlavou. To poslední, co potřebovali, byla posedlá ženská. „Já bych to možná víc promyslel.“

Někde zezadu se ozvaly kroky doprovázené povědomým vrčením. Oba se pohotově otočili. Na druhé straně chodby stál jejich pronásledovatel. Měl skoro dva metry. Chyběl mu prst a vypadal jako někdo, kdo se rozhodl jít na párty za Fredyho Kruegera. Zažloutlé oči mu lezly z důlků a z několika děr v těle mu vytékala krev, která téměř splývala s barvou jeho kůže. Ruce měl nepřírozeně dlouhé a táhl za sebou něco, co připomínalo zbytky Viktora.

„Pryč!“ vyhrkl Pavel. Třikrát vystřelil, ale trefil se jen jednou. Zasáhl mutanta do ramene. Zbylé projektily skončily ve zdi.

Freddy pustil nedojedený oběd. „Uááá!“ vyrazil proti nim.

David ani doktorka nepotřebovali vybízet.

„Doprava!“ zařval, ale ona stejně běžela rovně. Narazila v plné rychlosti do zdi a zanechala na ní krvavý otisk obličeje.

David se nezmohl na žádnou reakci. Uvažoval, že jí pomůže, ale strach byl silnější. Vyběhl po schodišti do druhého patra. Zastavil se a čekal, jestli se ukáže Pavel. Slyšel další dva výstřely a pak jen křik. „Běěěě!“

Letěl jako o život. Několikrát klopýtl a spadl na zem. Při jednom pádu pustil zbraň. Nenašel odvahu ji zvednout. I těch pár vteřin mohlo hrát roli. Cítil tu stvůru v zádech. Rozrazil několik dveří a nedíval se kolem sebe. Za sebou slyšel praskání. Blíž a blíž. Doháněl ho.

Doběhl k vratům s velkým nápisem EXIT a zacloumal klikou. Byly zamčené.

„Na tohle nemám čas, dohajzlu!“ zabušil do vrat a několikrát do nich ještě vztekle kopl.

„Kam tak letíš, ty vole?“ ozval se Pavlův hlas. „Řvu na tebe stůj! Už dobu.“

„Já myslím...“ nemohl popadnout dech, „ty dveře... jsou

zamčený. Kde... je?“

„Dostal jsem ho. A jestli myslíš doktorku, tak ta trvá na tom, že projde zdi. Nechal jsem ji tam.“

„Jsou zamčený,“ zopakoval zoufale David. Mozek mu nefungoval a jediné, po čem toužil, bylo dostat se konečně pryč.

„Potřebuješ heslo. Nevíš, co? Já jo. Ta blbka ho měla u sebe. Uhni.“ Pak Pavel zarecitoval. „Poté, co zemře naděje, zůstává v plné síle ještě černý humor.“

Vrata cvakly. Okolní svět se začal propadat do sebe, jako kdyby se tu objevila miniaturní černá díra. David vykřikl a spadl do prázdnoty.

„Simulace ukončena. Čas 39:57,“ blikal před ním obří neonový nápis.

Sotva popadal dech. Sundal si VR brýle a začal ze sebe strhávat vjemovou kombinézu. Potřeboval zase cítit bezpečí reality.

„Kurva,“ ulevil si. Slezl z pohybových pásů a rozhlédl se po své herní kóji. Chvilí mu trvalo, než se šíl s okolím. Motala se mu hlava, ještě když lezl ven.

Pavel už byl skoro odstrojený. Nesměle se usmál a nasadil si dioptrické brýle. Jeho nezdolná aura byla pryč, teď když nevypadal jako Jason Statham. Ve skutečnosti měl kolem sedmdesáti kilo, mastné vlasy a žádné bicepsy.

Viktor seděl v křesle pro hosty a lemtal pivo. „Sorry, kluci. Příště vydržím určitě dýl!“

„Žádný příště rozhodně nebude,“ houkl na něj David.

„Za doktorku Kolinsovou se omlouváme,“ přispěchal k němu jeden ze servisáků. „Ta NPC nám občas ještě trochu zlobí. Když začala lagovat, heslo jsme vám museli uvolnit. Jako omluvu dostanete deset procent slevu na příští hru. Dle vlastního výběru,“ zazubil se.

„Bezva,“ odpověděl nepřítomně David.

Škoda peněz, pomyslel si. Na tyhle nový hi-tech únikovky prostě nebyl.

Chaotik

Ondřej Hricko

34 let

Karlovy Vary

Narodil jsem se v Karlových Varech, ale již několik let žiji ve Středočeském kraji. Více než deset let se věnuji hudební publicistice a pracuji ve státní správě v oblasti životního prostředí. Nejraději mám, kromě turistiky, kulturní život. Rád čtu, navštěvuji kina a divadla či galerie. Baví mě cestovat za uměním i dobrodružstvím. Rád se vracím i do rodného města a do Krušných hor, které mi zůstaly v srdci nejbližší.

Byl jsem nervózní a po těle mi stékal pot po vydatných čůrcích. Zatímco mé čelo připomínalo Pančavský vodopád, snažil jsem se vybrat si správnou kravatu. Dlouze jsem přebíral mezi všemi třemi a volba nakonec padla na temně červenou s jemným károvým vzorem.

„Červená znamená sebevědomí a vůdčí vlastnosti,“ přemlouval jsem sám sebe před zrcadlem a upravoval si přitom límeček saka.

Oblékání mě dost zdrželo, a proto jsem schody ke kanceláři ředitele úseku pro zvláštní zločiny bral po dvou. Po zjištění, že plukovník Hošek sídlil až v desátém patře výškové budovy, dokonce po třech.

Zlitý potem, zničený a nepříliš dobře upravený jsem zaklepal na dveře se jménem plukovníka Hoška.

Otevřela mi mladá sekretářka. Jakmile mě spatřila, hlasitě vyjekla. Dala si ruku před pusku a záhy se roztomile rozesmála.

„No pojdte dál. Vy teda vypadáte,“ pronesla zadržujíc další smích.

U sekretářky Ivanky, která mi během čekání nabídla postupně čaj, rum a ibalgin, jsem trčel deset minut. Pak mě pustila za plukovníkem.

Statného muže jsem sice svým stavem evidentně překvapil, ale rozhodně ne tolik, jak on mne. Plukovník Hošek stál u velkého třešňového stolu v rozlehlé kanceláři plné map se zapíchanými špendlíky. Měl husté vousy (evidentně falešné), kostěné brýle, lněnou světlou tuniku, plátěné kalhoty a v levém podpaží držel mourovatou kočku. U pravé nohy mu stála menší klec s kohoutem.

Zírali jsme na sebe neschopní slova.

První se odvážil plukovník.

„Rád vás poznávám, kapitáne Kolouchu. Ještě jsem neměl tu čest vám osobně poblahopřát k vašemu zařazení k našemu specifickému útvaru. Dnes vás měl začít zaučovat kolega Surový, ale

musel jsem ho vyslat na pátrací akci tajného rozsahu. S tím souvisí i můj odjezd. Jak vidíte, jsem příznačně maskován a odjíždím na misi na Balkán, abych zapadl do tamního venkovského prostředí a kolegovi Surovému vytvořil potřebný background.“

Kočka se plukovníkovi vysmýkla a skočila mu na klec s kohoutem. Kohout zneklidněl a začal po svých pár centimetrech čtverečních zběsile korzovat. Kočka ho packou pleskala skrze mříž a evidentně se u toho dost bavila.

„Posloucháte mě?“ zeptal se Hošek a já si uvědomil, že už nějakou chvíli nikoliv.

„Ano, pane,“ zalhal jsem.

V tom případě jste srozuměn se situací. Je to vážné. Naše oddělení je vytižené a mám volného jen vás. Vím, je to nešťastné vzhledem k tomu, že jste tu první den, ale nedá se nic dělat. Musíte plavat.

„Kam?“ zeptal jsem se a zachvátil mě strach. Vodu nesnáším.

Hošek zakoulel očima a neodpověděl.

Raději vám zopakuji hlavní body. V Karlových Varech nám řádí Chaotik. Je to jeden z těch nebezpečných a nepředvídatelných mágů. Tenhle je navíc ambiciózní a vetřel se nám do regionální politiky. Nemusím vám připomínat, že dnes začaly volby do zastupitelstev, a tedy i na primátora města. Tenhle Chaotik to místo chce. Množí se zprávy, že lidé nemohou najít své volební místnosti a panikaří. Těch náhod už je příliš a máme oprávněnou obavu, že za to může právě on. V jeho moci je měnit cesty. Lidé pak bloudí a nemohou najít to, co hledají. V našem případě tuto moc použil na volební místnosti, kam zřejmě vyslal své poskoky, kteří ho tím pádem protlačí do vedení. Ten Chaotik pochází z Lotyšska a říká si Andrius Butkus. Mám zprávy od lotyšské pobočky, že jde o nebývale agresivního a ambiciózního prevíta, který to už zkoušel v Rize, ale místní agenti ho včas eliminovali. Během jejich zásahu ho zranili na noze a on si proto vybral Vary, aby se zde doléčil.“

Hošek mi podal tablet v kožených deskách.

„Sem vám budou přicházet zprávy o všech podivných událostech, které by měly souviset s Butkem. Bude vám je tam posílat místní policie. Taký jsem vám tam nahrál nějaké mapy. Třeba je užijete.“

Hošek na mě hleděl, jako by chtěl vypozerovat, jaký dojem na mě přival informací udělal.

„Nepodělejte to, je to důležité. Jinak máte padáka a budete šlapat zase chodník,“ zvýšil hlas a u toho na mě mířil prstem.

To už jsem ale hleděl opět na klec, kde kočka zařala dráb do kohoutova hřebínku. Pták zapištěl a Hošek rázně čapl kočku pod břichem.

„Jdu. Čeká mě dlouhý let do Podgorici. A vy to vyřešte dřív, než skončí volby.“ Zvedl ruku s kočkou a pohlédl na hodinky. „To znamená do dnešní desáté hodiny.“

Už odcházel z místnosti, když tu se ještě otočil.

„Můžete využít služeb místního agenta Jozka. Je starší, ale jistě vám jeho zkušenosti přijdou vhod. Kontakt vám dá Ivanka.“

Vyrazil jsem služebním autem z Prahy směr východ. S sebou jsem měl tablet, mapu, pistoli, vizitku na agenta Jozku a adresu, kde sídlil Chaotik Butkus. Během řízení jsem o něm pročítal dostupné zprávy. Bohužel jsem se kvůli tomu moc nesoustředil na řízení. Když jsem dojel do Kolína, obrátil jsem vůz a vyrazil na opačnou stranu.

Do lázeňského města jsem dojel se značným zpožděním oproti plánu, ale nechtěl jsem se nechat rozhodit. Na volebním billboardu u vjezdu do města jsem spatřil volební slogan strany Kočičích žen „Klubíčko do každé domácnosti“. Na obrázku byly tři starší ženy v bílém a u nohou jim v různých polohách dovádělo nejméně dvakrát tolik kotátek.

Agentu Jozku jsem znal z vyprávění. Byl to prý starý, osmdesátiletý agent bez ambicí, nadšení a vzhledem k věku byl

silně dezorientovaný. I každodenní nákup tak byl pro něj takovým malým bojem s Chaotikem. Moc jsem nevěřil, že právě on bude vhodným pomocníkem k tomuto případu.

Má první cesta vedla právě k němu. Bydlel v zahradním domku na okraji města, kde měl i oficiální kancelář. Zafukal jsem na dřevěnou branku a vstoupil na malou zahrádku. Z domku mezitím vyšel Jozka. Zíral na mě. Byl plešatý, shrbený, oblečený ve vytaháných tepláčkách a v levé ruce držel dřevěnou hůl. Na plandavé šedé košili měl skvrny od rajčatové omáčky.

„He?“ zeptal se.

Představil jsem se mu a vysvětlil mu stručně situaci. Dodal jsem, že pospícháme.

Odvětil, že to je zapeklitá situace a že se jde připravit, ať chvíli počkám. Zašel do domku.

Každých deset minut jsem na něj ťukal, že opravdu pospícháme, že volební den za chvíli skončí. Moch to nevzrušovalo.

Už jsem chtěl odejít sám, když vyšel ven oblečený úplně stejně. Jen s odpudivou tyrkysovou čapkou. Navíc tepláky se mu teď kvůli pistoli v kapse každým krokem shrnovaly dolů.

Akce se nevyvíjela dobře. Smrákalo se a mě hrozil vyhazov. Navíc tu řádl Chaotik, který chtěl ovládnout světoznámé lázně.

Nasedli jsme do mého služebního auta.

„Máte nějaký nápad?“ zeptal jsem se ho.

„Ne,“ odvětil a já tedy vyrazil na adresu, kde by se měl nacházet Butkus.

Skončili jsme v Sokolově. Butkus zřejmě nějak zjistil, že jsme mu na stopě. Neměl jsem pro skutečnost, že jsme se náhle ocitli v někdejší hlavním městě hnědouhelné těžby, jiné vysvětlení.

„Sakra. Jak nás mohl vyhmátnout?“ zanádal jsem si nahlas, ale odpovědi jsem se nedočkal.

Jozka luštil sudoku.

„Autem to nepůjde, musíme zpátky vlakem. V něm nás

nezmerčí,“ zavelel jsem a vytáhl svého spolujezdce z auta. Pak ho opět vytáhl po schodech do rychlíku a spolu jsme se usadili do kupé. Během jízdy jsem si pročetl zprávy v tabletu, které mi posílala místní policie.

„Důchodci Javůrkovi se ocitli na rozhledně Diana, když vstupovali do volební místnosti na blízké základní škole,“ předčítal jsem nahlas, aby i Jozka byl v obraze.

„Parta zmáčených plnoletých mládežníků byla zpozorována u koupaliště Rolava s rozpuštěnými volebními obálkami. Na kolonádě zběsile pobíhá demokratický kandidát Kyselka a panicky rozhazuje voličům navigace s ikonickým stranickým logem sýčka.“

Tablet vypnu. Je to zlé.

Vlak zastaví na hlavním nádraží a my vystoupíme.

Jozka náhle promluví: „Musím domů. Večer dávají Hovory s pamětníky.“ Otočí se a jde šouravým krokem pryč. Úplně na opačnou stranu, než bydlí, ale já nemám čas to teď řešit. Rozeběhnu se směr Butkova kancelář.

Po chvíli se ocitnu kdesi v lázeňských lesích.

Takhle to nepůjde.

Seběhnu na kolonádu až ke Vřídлу a zatřesu se zamčenými vraty do podzemí. Rozhlédnu se, a když se ujistím, že mě nikdo nevidí, vystřelím z pistole. Zámek se rozletí a já mizím v prostorách vřídelního podzemí s mobilem v ruce, jakožto funkční svítilnou. Vary jsou protkané množstvím přírodou i lidmi vykutaných cest, a když nezabloudím, mohu se nepozorovaně dostat až pod Butkuse.

Nevím, jak dlouho jsem chodbami bloudil, ale začínala mi tu být zima. V tabletu jsem měl nahranou mapu od Hoška, která mě naváděla, ale buď úplně neodpovídala realitě nebo jsem udělal na některém z rozcestí chybu.

Druhá varianta byla patrně ta správná. Po více než dvou hodinách ve tmě a chladu jsem vystrčil hlavu v jednom z kanálů v malé čtvrti zvané Čerták. Nebyl jsem sice úplně správně, ale

Butkus byl blízko. Kanál, kde jsem vylezl, byl ovšem uprostřed rušné silnice a mně se nedařilo bezpečně uprchnout. Právě se na mě řítíl taxík. Využil jsem příležitosti, vyskočil a chytil se výfukové trubky upevněné na podvozku. Věděl jsem, že trubka bude pálit, ale ne až tak moc. Zařval jsem, ale trubky se držel dál. Přerušoval jsem až pod řidiče a nohou jsem kopal na místo, kde právě seděl. Uměl jsem morseovku a doufal jsem, že řidič rovněž. Skrze tyto šifry jsem taxikáři nadiktoval adresu, kam potřebuji a doufal jsem, že mě tam odveze.

Tentokrát jsem měl štěstí. Taxík zastavil a já se vykulil zpod auta černý od spalin a s rudými popálenými dlaněmi. Raději jsem nevstával a taxikáři poděkoval vleže. Samozřejmě jsem mu dal tučné dýško.

Válením sudů jsem se ocitl před vchodem do kanceláře. Na zvonku činžovního domu stálo jméno Butkus a hned pod ním malý plakátek s jeho podobiznou a sloganem: Rozumný primátor pro vaše město. Vypadal jako běžný politik. Na krátko střižené vlasy, elegantní košile, bílé zuby.

Nebyl čas otálet. Volební místnosti se měly zavřít už za hodinu. Rozkopl jsem proto dveře a vytasil zbraň. Ve vstupní chodbě stál jeden z jeho nohsledů. Svalnatý chlapík sice držel pistoli v ruce, ale ukopnutá klika ze dveří mu ji v letu vysekla. Nechtěl jsem ho zabít, a proto jsem mu nakázal, ať uhne a počká venku. Svěsil hlavu a šel.

Vnikl jsem do označených dveří kanceláře. Chaotik seděl na zemi a jeho desítky slizkých končetin ťukaly příkazy na dotykových obrazovkách rozestavených kolem jeho jinak lidského těla. Sám měl zavřené oči. Na monitorech, které byly otiskem jeho mysli, pobíhali zmatení lidé. Butkus vždy dotyčného voliče označil a přesunul na některé jiné místo obrazovky. Na jedné z nich jsem se nyní objevil i já, stojící přímo u něj. Evidentně už o mně věděl.

Vystřelil jsem. Chaotik zaúpěl a mentální technika kolem

něj zmizela. Otevřel oči a hleděl na díru ve svém těle. Ohavně se zašklebil a vykročil směrem ke mně.

Znovu jsem na něj namířil pistoli. Lotyšský mág zvedal pomalu ruce vzhůru, ale než se dostaly nad ramena, rozplynul se v mléčný dým.

Dojel jsem vlakem do Sokolova pro služební vůz a rozjel se správným směrem do Prahy. Videohovorem jsem sdělil Huškovi své úspěchy. Ležel v jakémsi konopném poli a srdečně se na mě usmíval.

„Dobrá práce, hochu, tvá kariéra u nás bude zářná! Slyšel jsem, že nakonec volby vyhrály Kočičí ženy. Dobrá volba,“ zaglosoval ředitel a s mávnutím ruky hovor ukončil.

Vešel jsem do své nové kanceláře, sedl si na židli a vyčkával, co mi osud přidělí za další případ.

Malá recenze na Macbetha

David Seltenreich

16 let

Praha

Literární příloha revue Hvězda, recenze představení Shakespearova Macbetha v Národním divadle ze dne 22. dubna 1923

Představení obecnstvu známého a vždy vítaného Macbetha, jež jsem měl jakožto recenzent těchto novin možnost spatřit 19. t. m. v premiérovém uvedení, bylo zcela jistě zážitkem jen těžko zapomenutelným. Dovolte mi proto povědět vám o něm několik slov a uvést veškeré jeho klady i zápory.

Celé představení bylo oproti všem tradicím pojato velmi modernisticky a pro staromilnější diváky asi jen těžko stravitelným způsobem, ovšem nelze říci, že by toto nastudování slavné hry božského Shakespeara bylo zcela bez půvabu.

Právě z myšlenek, které jsem obsáhl v minulém odstavci, pravděpodobně vychází ono nepochopení, kterého se režisérovi dostalo od některých mých kolegů recenzentů, již ve svém konzervativním smýšlení nejsou ochotni přistoupit na něco nového a dosud neozkoušeného. Považuji za skutečně ostudné, že z obav o život vlastní a život svých bližních musí se režisér pan Hertl dosud pod dohledem četnictva skrývat na utajeném místě a nemůže ani vyjít na veřejnost, protože Češi jsou tak nevďeční, že nedovedou poznat talent a náležitě jej ocenit.

První, co zde musím zmínit, než přejdu k popisu samotného představení, je hlavně úžasné obsazení, kde exceluje každý jeden herec a je skutečně jen velmi zatěžko vyzdvihnout výkon, který by byl o něco lepší než ostatní. Toto je v podstatě hlavní důvod, proč jinak i pro mě poněkud těžko stravitelný obsah představení hodnotím celkově velmi kladně.

Tahounem celé inscenace a diváckým lákadlem je samozřejmě obsazení nesmírně talentovaného a oblíbeného pana Čeňkovského v titulní roli, ale nečekáným překvapením byl výkon jeho herecké partnerky v roli lady Macbeth, paní Céthoryové. Tato šarmantní dáma, původem ze slovenských Čachtic, není u nás v Čechách ještě

příliš známá, ale je znát, že se v ní skrývá netušený talent, který potřebuje jediné příležitost pro to, aby se mohl rozvinout. Zvláště v násilných scénách všemožných mordů byl její výkon nesmírně sugestivní a sám Macbeth musil několikrát v hrůze prchnout za oponu, když lady Macbeth mordovala některou z postav (a to třeba i tu, jež měla celou hru dle předlohy přežít).

Tím se tedy dostávám k asi hlavnímu nedostatku celé inscenace, neboť na některých místech je až nepřiměřeně škrtáno ve scénáři (dějová linie s postavou rytíře Macduffa, kterého lady Macbeth zasedne již v první scéně), či je například na některých místech představení příliš natahováno vkládáním nových a tradičně neuváděných scén, na něž obecnost není vůbec připraveno (čarodějnice, které uprostřed zvolání „Zdar Macbethu, zdar téne z Cawdorru“ vypadne oko – naštěstí skleněné – na jeviště a dalších patnáct minut ho za Macbethovy a Banquovy pomoci neúspěšně hledá, popřípadě při tažení birnamského lesa na hrad, kdy na scénu vjíždí automobilové vozidlo státních lesů a následně nutí komparzisty, aby za kradené větve sami platili). Tyto scény činí jinak úžasné představení nepřiměřeně dlouhým a divák, namlsaný od jiných našich režisérů na pojetí tradicionalistické, nemůže si na tuto avantgardu příliš zvyknout.

Druhým nedostatkem je snaha herců udržet se na jevišti vší silou co nejdéle, a proto někteří, zcela proti pravidlům hry, odmítají zemřít, ačkoliv jim to autor, božský Shakespeare, ve scénáři striktně nařizuje, a dále vesele běhají po jevišti pronásledováni hordou vrahounů v čele s náповědou a rozzuřeným režisérem. Když už jsou náhodou prokláti dýkou, hájí se, že byli v domečku (Banquo – pan Arturovský), či že nyní již na scéně vystupuje jejich duch, a snaží se ještě jednou dostat k hodovní tabuli, aby ukořistili něco jelítek (Duncan – pan Kötter). V takovém okamžiku však většinou naštěstí zakročí lady Macbeth, po jejímž zásahu se již dotýčný jen tak neprobere.

Otrlost lady Macbeth na sebe ovšem záhy poté nabaluje další problém. Jedná se o to, že ke konci hry (nezasvěcený divák nechť tuto pasáž přeskočí, či mi odpustí, že zde prozrazuji část pointy) má její postava zešilet z neustálých vzpomínek na vraždu krále Duncana. Něco takového je však v případě ženy tak cituodolné, jako je paní Céthoryová, zcela nemožné. V tomto okamžiku proto v představení nastává další vsuvka, kdy nejprve lady Macbeth o nutnosti jejího zešílení pro zdárné dokončení celé hry přesvědčuje její muž, následně duch krále Duncana, tři čarodějnice (přežije jen jedna) a nakonec i náповěda, který však zešílí sám. Tím je celá scéna v představení odbyta, přestože by se mělo jednat o jednu z emočně nejvytříbenějších scén celého kusu.

Samý konec hry též provázejí značné problémy, neb Macduff byl mezitím ze zákulisí odvezen do pohřebního ústavu, a proto není nikoho, kdo by nebyl z ženy zrozen (Macduff byl vyňat předčasně z lůna své mrtvé matky), a není tedy ani nikoho, kdo by splňoval podmínky dané čarodějnici, potažmo samým božským Shakespearem. Marně si o Macbetha lámou svá meče a kopí všichni na jevišti a následně i diváci a technický personál v čase regulérním, přidaném i nakonec při nájezdech.

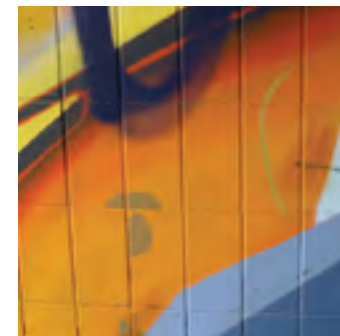
Celá hra proto končí pro diváka velmi překvapivě a netradičně, neboť Macbeth zůstává skotským králem a žije dle režisérova doslovu se svou ženou šťastně až do smrti na hradě za desatero horami a desatero řekami.

Někteří sice tvrdí, že je to dobře, protože pan Čenkovský má mnohem větší charisma a lepší vůdcovské schopnosti než pan Kafásek (korunní princ Malcolm), který se po jevišti motal věčně opilý a po přestávce byl již pouze nošen po scéně pevně přivázán k židli, aby neměl možnost znovu padat do prvních řad a lámat zde přítomným divákům jejich kosti a srdce, avšak dle mého názoru je to již přílišný zásah do hry, kterou tak kvalitně sepsal sám božský Shakespeare.

Po stránce technické bylo celé představení pojato kvalitně. Osvětlovači a orchestr představovali totiž jediné složky představení, které pracovaly dle standardního diváckého očekávání a v případech, kdy bylo usouzeno, že dění na jevišti je pro oko divákovo zážitkem příliš divokým, zachraňovaly vše tím, že svítily divákům přímo do očí a hlasitou hudbou se snažily přehlušit herce.

Celkově se tedy jedná o představení, které mohu s plnou zodpovědností doporučit každému uměnímživému obyvateli našeho města, ale taktéž musím slabší povahy předem varovat, aby se na představení vybavily prášky proti nevolnosti.

Pan Adalbert Kolínský, zástupce šéfredaktora

Osm set km/h

Tomáš Payer

25 let

Kreativní duše, jejíž největší úspěch je v nekoordinovaném chaosu vlastních nápadů sem tam něco dotáhnout do konce.

Situace: řítíte se k zemi vstříc jisté smrti rychlostí osmi set kilometrů v hodině. Přetížení vám tvrdí opak, ale tíha vašich myšlenek nikdy nebyla nižší. Dnes jste to jen vy a jakoby nic kolem. Jen pod vámi to v městě mravenčí, bez tušení, kam dnes sáhne ruka osudu. Zapomněli jste hrnec na plotně? Co vás nemá, ať si panel shoří na prach. Že nemá kdo nakrmit kocoura? Ále, ta mrcha se o sebe umí postarat lépe než vy sám. Kolos kovu mlátí do vzduchu plnou silou rachotících plechů a vy hypnotizujete obrys ilustrovaných figurek na barevném plátnu v síťce před sedačkou. Dneska je ten den.

osm set km/h

Aleš Křídlovický stál u snídaňového pultu v lobby letecké společnosti ButterFly a jako každou středu v sedm hodin ráno poslouchal tutéz rádobyvtipnou narážku na své prý trefné příjmení. Nic si z toho ale nedělal, protože na podobné poznámky byl zvyklý už od dob prvních nalétaných hodin v dopravním trenažéru. Vzal si hotová míchaná vejce, do kelímku natočil obrovskou dávku tmavě černé překapávané kávy a odkráčel na své pravidelné místo v rohu lobby, kde měl dokonalý výhled na přidělený letoun, ve kterém právě firemní uklízeči vysávali.

O dvě patra níže pod ním, asi 300 metrů rovně a na konci chodby doprava, čekali netrpělivi cestující, až se otevře gate 15. U zábradlí postávala čtveřice elegantních a navoněných kravatáků, kteří probírali slasti i strasti života obchodních cestujících. Pochechtávali se, házeli hlášky a překračovali z nohy na nohu. Z povzdáli je nafrněným pohledem pozoroval postarší pán s panděrem, který seděl vyvalený na lavičce a v rukou třímal ošuntělý kožený kufrík. V myšlenkách proklínal mládí, přál kravatákům jen to nejhorší a už uvažoval, co z nabídky občerstvení na palubě letadla by mohlo uspokojit jeho žaludek, který pomalu, ale jistě začínal trávit sám sebe. Čeho si také lze všimnout je to,

že v podobných hrstkách cizích lidiček vždy s velice vysokou statistickou pravděpodobností zahlédnete individuum v podivném oblečku. Zde tuto roli plnil muž nižšího vzrůstu opřený u zdi. Když ho zasvědilo čelo, pozvedl tygří tlapu a ta zakryla celý jeho obličej. Vedle něj na podlaze ležela obří tygří hlava, ve které téměř nemohl dýchat a na zádech visel, jindy majestátně vlající, plášť, nyní svěšený kus hedvábného hadru s kontrastním nápisem OSTRAVŠTÍ TYGŘI.

Kolorit letištního osazenstva krom jinak průměrně vypadajících cápků doplňoval vysoký pár z Asie – muž s výraznou nezastřiženou bradkou a žena s vlasy dlouhými až do pasu. Oba jako by si z oka vypadli, zejména díky stejnokroji v podobě křiklavě fialové teplákové soupravy. Ti všichni, nepřítomně propichující podlahu pohledem, už se nemohli dočkat, až se jako sardinky naskládají do letadla.

Jedenáct hodin, téměř poledne. Na palubních budících se rozsvítily asi všechny kontrolky. Aleš zacvakal s pár tlačítky, prakticky už hmatovou pamětí bez jakéhokoliv přemýšlení a na chvíli si založil ruce za hlavu. Letadlo letělo klidným tempem, nebe bez obláčku a autopilot běžel na plné obrátky. Obloustlý pán s koženým kufříkem se právě v business třídě pouštěl do pečeného kuřete s batáty, pro které si tři minuty předtím připravil brzdnu dráhu velkou porcí rajčatové polévky. V momentě, kdy přiblížil vidličku k ústům, několik sedaček daleko od něj vyprskl jeden z kravatáků smíchy na celé letadlo. Jedlíkovi zaškubalo v oku, ale sousto polknout zvládl. Většina cestujících spala, nebo naprosto odevzdaně zírala do blikajících obrazovek na sedačce před nimi. Mnohými z nich byste zatřáslí a celí rozespálí by vám ani nedokázali odpovědět, jestli sedí v letadle, nebo v přečpaném vagonu metra.

Ladně plynoucí oblaka na blankytně modrém podkladu však náhle zašpinil tmavě šedý sloupec kouře vycházející z míst pod křídly letounu.

Asi metr nad budíkem, kterému zběsile kmitala ručička kolem dokola, ale který by jindy touto dobou hlásil jedenáct čtyřicet pět, zběsile blikal červený majáček. Ze zbytku kontrolky zbyly asi jen tři, které se podobaly sami sobě deset minut dozadu a Aleš listoval všemi manuály, které v kabině našel a které by mu mohly v tak specifické situaci poradit.

„K 72 30 volá pozemní velení, opakuji K 72 30 volá pozemní velení. Tady kapitán Křídlovický, letoun K 72 30. Máme poruchu na obou motorech. Běžné bezpečnostní protokoly selhaly, potřebuji rádiovou podporu. Opakuji! Běžné. Protokoly. Selhaly.“

Zoufalé volání do vysílačky ovšem žádnou podporu nepřineslo. Ze sluchátek se neozývalo nic, jen jemný, pod kůži se zarývající, šum. Aleš nemohl v ten moment tušit, že několik vrstev pod nánosem techniky zkratoval drát, který zajišťuje spojení mezi přenosovou technikou a bezchybně funkční vysílačkou umístěnou v jiné části letounu. Zkusil to ještě několikrát, ale brzy své snahy vzdal. Kormidlo zaseklé v jednom úhlu pomáhalo vzlaku dostatečně a letadlo tak nepadalo střemhlav, porucha motorů ovšem kompletně vyřadila tah a kolos tak bez možnosti snížení rychlosti klesal mírným tempem k širé vodní pláni pod ním.

Do řízení se tak Aleš nepouštěl, naopak se celému segmentu ovládacího panelu vyhýbal, aby nezpůsobil ještě něco horšího. Když však procházel kontrolky a manuál, narazil na některá varování, která z bezpečnostních cvičení znal, zkoušel tedy ještě alespoň něco zachránit, ale nakonec už nezbylo vůbec nic, a tak zůstal jen nevěřicně sedět a hypnotizoval padající hodnotu výšky. Když Aleš vykročil z kabiny směrem k cestujícím, nevěděl, co jim vlastně chce říct a jaký je záměr jeho počínání. Jednal snad z naivity a šoku. Jeho kroky byly jisté, ale v hlavě neměl prakticky nic. Vzpomněl si na jednu starou reklamu, kterou jako malý vídal v televizi, jejíž slova stále umí téměř nazpaměť, ale vůbec si nedokázal vybavit, co propagovala. To byla propast v jeho mysli,

která se neřídila logikou, ale čirou hysterií, se kterou mozek zkoušel bojovat. Byla to taková ta nová situace, kterou si neumíte představit, dokud se opravdu nestane a když k tomu dojde, tak vaše reakce absolutně nedává smysl. Konečně odhalil závěs vedoucí do chodbičky s letuškami a po pár krocích došel k cestujícím. Jeho vstup na scénu byl tichý, ale vysokou postavu v kapitánské uniformě zaregistroval každý. Chvilí na sebe obě strany jen zíraly.

„Kapitáne?“ zeptala se opatrně letuška. „Je všechno v pořádku?“

„Ehm... ano, ano, samozřejmě. Jen si nejspíš uděláme menší zastávku na benzínce.“

Aleš netušil, proč to řekl.

Lidé si začali nervózně šuškat, když vtom jedna ze cestujících vykřikla: „Všimla jsem si už před chvílí, že letíme nějak divně. Jako bychom klesali!“ Okolní cestující začali neklidně kmitat, ale s Alešem poznámka ani nehnula.

„Jop. Řekl jsem si, že zaletím trochu blíž k hladině, ať si můžete vyfotit velryby.“

S cestujícími to škublo, ale nijak výrazně, jelikož to znělo jako břitká ironie. Pochybnosti však vyplouvaly na povrch při pomyslení, že by kvůli vtipu kapitán opravdu letadlem klesal. Změny tlaku si totiž už pomalu začali všímat všichni.

„Ale no tak kapitáne, neblázněte. Řekněte druhému pilotovi, ať to zase vyrovná, jinak si budu stěžovat. Mám u společnosti známého, takže to nenechám jen tak!“

Kapitán nereagoval. Přisedl si na jednu prázdnou sedačku a popadl jeden z časopisů o nábytku, který se válel kousek před ním. Autor náhodné poznámky šokovaně čekal, ale nevěděl, jak na ignoranci reagovat. Někteří cestující si však všimli dveří na konci chodbičky, které kapitán nechal pootevřené, a kabina byla očividně prázdná. Stačilo několik vteřin a jeden rozrušený cestující, který vykřikl pár slov ve smyslu: „Všichni tady dneska chcípáme – letadlo se rozmetá na kusy – pojďme se radši hromadně ušlapat v chodbičce u záchodu“ a panika propukla v celém letadle.

Neutuchajících deset minut čirého šílenství a neregulovaného bláznovství.

Dvanáct hodin. Letadlo stále plnou rychlostí klesalo k vodní hladině. Delfiní rodinka kousek od plovoucí bójky už lačně vykukovala po okýnkách plných růžovějícího masíčka, které se blížilo příhodně právě v čase oběda. Skupina vyčerpaných turistů oddechovala rozházená po letadle a energie z paniky už úplně utichla. Kdo neskončil ušlapaný se zlomeným vazem, či zakleslý mezi sedačkami, ten se snažil kontaktovat svoji rodinu s posledním rozloučením. Ostravský maskot si nasadil hlavu a dělal, že je někde jinde, přičemž fascinoval opodál sedící nemluvně, které matka s pláčem kolíbala na klíně. Prcek se náramně bavil. Vysoký muž v teplákové soupravě taky neměl k smíchu daleko a snad z toho šoku své ženě neustále opakoval, jaká je ironie, že právě on, předseda fanklubu pořadu *Největší letecké katastrofy*, je součástí téhle polízanice. Aleš si pročetl pro změnu nouzovou brožuru určenou cestujícím a jen se ironicky smál postavičkám, se kterými se dnes, víc než kdy jindy, dokázal ztotožnit.

Vtom k němu přikročil tlouštík s koženým kufříkem.

„Já, no víte... jsem zaměstnanec společnosti ButterFly a zrovna dnes provádím kontrolní let. Víím, že asi není nejvhodnější chvíle, ale chtěl jsem se zeptat. Potřeboval bych zodpovědět pár otázek, které by pomohly firmě vylepšit celkovou kvalitu služeb. Měl byste chvíli?“

Aleš se pootočil a odpověděl jakoby nic:

„No, řeknu vám... letěl jsem s nimi naposledy!“

Pohřeb naděje

Zuzana Johanovská

26 let

V rámci doktorátu se s nadšením připravuje na kariéru ve vědě (obor Biofyzika) a touží pochopit tajemství života na buněčné úrovni. Nicméně mimo to je možné ji potkat na louce na koni či ve stáji, v divadle na nějaké povedené hře, v klusácké dostihové komisi, na koncertu filmové hudby, jako vedoucí na táboře pro nadané děti, v plášti při hraní Dračího doupěte či na LARPu, v kině na filmech nejružnějšího žánru, jako zuřivého fanouška na dostizích, s knihou v ruce...

A v neposlední řadě pak blízko své rodiny a přátel, zachlupacenou od kočky a osmáků. Miluje příběhy a jeden, obzvlášť povedený příběh, se pokouší i žít.

Nad mrtvým tělem profesora Bartoliniho se sklánělo více lidí, než se ukázalo za celý rok na jeho přednáškách. Nepřekvapilo mě to hned ze tří důvodů.

Zaprvé – pro většinu lidí bývají profesori matematické lingvistiky v zásadě zajímavější jako mrtví, než jako živí přednášející.

Zadruhé – od doby, co ve zprávách poprvé zaznělo, že se k Zemi blíží mimozemská loď, mě ohledně lidského druhu překvapuje už jen máloco. Máme za sebou postapokalyptickou rabovací fázi. Hrdinně patriotickou fázi. Metro-fázi, kdy jsme po crash-kurzu o obraně Země dostali za úkol raději zalézt do podzemních krytů. Pak fázi prozření, že mimozemšťani opravdu nepřiletěli přes půl galaxie jen proto, aby nám předvedli Den nezávislosti naživo. Přibylo nám pár nových sekt, psychologové jsou plně vytíženi na několik let dopředu a sem tam nám vysoko nad hlavami proletí vesmírná loď... Ale jinak jsme teď ve fázi „všechno při starém“. Důkazem je, že už stačila vyjít nová módní kolekce s vesmírnými prvky a Disneylandy po celém světě mají opět otevřeno s novou atrakcí „Mimozemšťani už jsou tady!“

A konečně třetí důvod, proč mě zájem o jeho smrt nijak neudivuje – profesor Bartolini, který je mimo jiné vedoucím mé disertační práce, je v poslední době považován za naději lidstva. Zrovna jemu se totiž povedlo navázat první komunikaci mezi námi a těmi podivnými, vzduchem plovoucími medúzami, které nám převrátily život vzhůru nohama.

To se mu nakonec stalo osudným. Bezprecedentní zodpovědnost, tlak médií a oficiálních zástupců nejrůznějších států, kteří se nám na ústavu vyrojili jako houby po dešti... Škoda, že nikoho nenapadlo myslet na to, že i profesor je jenom člověk.

I po smrti vypadal hrozně vyčerpaný. Moc už si potřeboval odpočinout.

Z hypnotického stavu, ve kterém jsem se při pohledu na něj nacházela, mě probraly hlasy kolem mě.

„Jak vysvětlíme návštěvníkům, že se už Bartolini nebude účastnit schůzek?“

„Jestli si tentokrát vyberou někoho v Číně nebo v Rusku, jsme nahraný...“

„Teď jim hlavně musíme vysvětlit, co se profesorovi stalo...“

Je zajímavé, jak moc je smrt jednoho člověka bezvýznamná v porovnání s koncem nadějí, které představoval.

„Tak je prostě pozveme na jeho pohřeb,“ uslyšela jsem ke svému překvapení vlastní hlas. Rázem jsem na sobě ucítila spoustu pohledů.

A tak jsem tady. Já, doteď Velké nic, jsem hlavní průvodkyně mimozemšťanů na profesorově pohřbu. Nicméně moje schopnosti komunikace s mimozemšťany dosáhly svých hranic, když jsem jim přes rádiové vlny poslala časoprostorové souřadnice pohřbu... O mrtvých se má smýšlet jen dobře, ale právě teď jsem na profesora naštvaná. Musel to být zrovna on, kdo navázal první úspěšný kontakt s mimozemšťany, naprosto mimo své pole působnosti? A ne, matematická lingvistika opravdu není o dorozumívání se s emzáky. Nenapadlo ho, jak pak budeme vypadat my, jeho kolegové? Co od nás bude svět čekat?

Od rána jsem spolykala dvojnásobnou dávku prášků na nervy, ale i to je možná pro dnešní den málo.

Nejprve se musím popasovat s lidskými účastníky pohřbu. Při pohledu na ně už se vlastně docela těším na ty z vesmíru. Jak se hrnou do síně, slyším znechucené poznámky „Taková neúcta!“ případně „To je jak z nějaké pitomé kriminálky.“ Mám pocit, že bych raději ležela v rakvi místo profesora.

Ale jen ať si ti chytráci zkusí sami vymyslet, jak vysvětlit někomu, kdo nerozumí lidské řeči ani gestům, kam se má postavit! Pásky na zemi, vyznačující místa pro končetiny všech zúčastněných, jsou náhodou geniální. A ostatně – když mají se mnou a mým přístupem

problém, proč si nevybrali pravého odborníka? Mám strach, že jsem jen obětní beránek, na kterého se hodí zodpovědnost, až to nevyjde... A já budu ještě větší nic než dosud.

Konečně se všichni rozestavěli na značky. Právě včas – za minutku se ozve hučení, značící přistání modulu. Celým sálem se přelívá vzrušení, které se změní na ohlušující ticho, jen co se ve dveřích mihne první chapadélko. Pro spousty lidí to bude vůbec poprvé, co návštěvníky uvidí.

Musí se nechat, že první setkání s nimi je skutečně ohromující. Přiznejme si – jejich hopsavé plutí vzduchem je prostě komické. Přitom na nich ale zvláštěně ulpívá chlad nekonečna. Připadali jste si někdy, když jste přemýšleli o vesmíru, o jeho zrození a smrti, strašně maličci? Z těchhle srandovních medúzochobotniček tahle úzkost přímo sálá.

Já už je viděla víckrát, takže mě ten pocit zcela neochromí. Zadívám se přímo na ně s nadějí, že chápou, že se s nimi snažím navázat kontakt. A pak, pomalu a důrazně, vykročím na svou značku. Otočím se, a...

Oni opravdu hopsavě plují za mnou a rozpačitě zkouší svými chapadélky vyplnit obrysy na zemi! Funguje to!

Dávám nenápadně pokyn vedoucímu obřadu a varhany začínají hrát. Ne, že by na tom vesmírným návštěvníkům záleželo – domníváme se, že nemají sluch. Alespoň však mají možnost vidět nás chovat se přirozeněji, než když běháme s obrovskými obrázky, mácháme rukama a děláme jiné věci, které víc než snahu o komunikaci připomínají šamanské rituály. Jinam než na plánované schůzky se totiž návštěvníci zásadně nevydávají. Na rozdíl od lidí mají lepší vychování a necpou se tam, kde o ně nikdo nestojí... To jsem si aspoň myslela do chvíle, než jeden z emzáků zatoužil po lepším místě při proslovu. Jeho chapadélka se začala natahovat do stop, z nichž někteří lidští návštěvníci už stačili ignoranty vyndat svoje nohy. Za koktavého proslovu řečníka a občasných výkřiků

vylekaných lidí přesákala medúza v podivné verzi pohybu přes skákacího panáka až k rakvi, kterou se jala prozkoumat. Následně pořízená fotografie chapadélka na profesorově tváři bude zdobit stránky novin celý příští měsíc a možná bude oceněna přímo Pulitzerovou cenou.

Tím ale dramata neskončila. Po proslovu se rakev za zvuků hudby rozjela do kremační komory... A jeden zvědavý vesmírný návštěvník se vydal přímo za ní. Nikdo se na nic nezmohl, všichni zírali jako v transu.

„Hlavně nezavírejte ty dveře,“ zakrákorala jsem a pokoušela se z hlavy dostat roj otázek. Jak moc je náš host hořlavý? Jsme právě krok od vyvolání první mimozemské války? Mám za ním jít?

Z nejistoty mi pomohla delegace různých politických zvířat, která ke mně váhavě vykročila. Usoudila jsem, že než abych se teď dohadovala s nimi, zkusím to radši s tím emzákem.

Asi nemusím říkat, že jsem se v komoře cítila nepříjemně. Sterilně čisté místo s kovovými trubkami, ze kterých budou během chvíle tryskat plameny stravující profesovo tělo... Navíc to tu bylo tak úzké, že jsme se jen tak tak vešli. Zoufale jsem se zadívala na chobotničku vedle sebe a přemýšlela, jak se asi v jejich řeči řekne „Vysmahni.“ Nakonec jsem se rozhodla pro aplikaci pravidla „slova povzbuzují, příklady táhnou“. Hopsavým pohybem jsem se vydala ven a k mé velké radosti mě návštěvník následoval.

Škoda, že není jasné, jestli mají naši návštěvníci mimiku. Fakt bych chtěla vidět jeho výraz, když se ta místnost po našem odchodu zaplavila plameny.

Po tomhle incidentu jsem dostala jasnou instrukci zavést návštěvu zpět k jejich lodi. Stejně si ale myslím, že to bylo hlavně kvůli hostině, která měla následovat. Koho sakra napadlo servírovat chapadla z chobotnic? Lidi by se občas opravdu měli zamyslet, co za signály svým chováním vysílají...

Ani nevím, jak jsem se dostala do postele. Víím jen, že jsem byla hrozně unavená a chtěla jsem prospat celý den... Nicméně ani takhle malou odměnu jsem si za své snažení nezasloužila. Už v strašných 5:30 ráno zvonil můj telefon agresivně tak dlouho, až mě donutil opravdu ho zvednout.

„Ano?“ zoufale jsem zanaříkala, ale to už se z reproduktoru vyhrnul proud řevu.

„TY ZATRACENÉ EMZÁKY SI ZPACIFIKUJETE, JE VÁM TO JASNÝ?“

„Co se děje?“ opatrně jsem vypípla, aniž bych věděla, kdo volá. Ten tón ale mluvil za vše.

„Dostávám hlášení z celého světa. Jsou všude! Nepochopili ten váš zpropadený nápad s obrysy na zemi. Kdekoli teď kriminálka udělá na zemi siluetu, tam se během chvíle nasáčkuje nějaký z těch ufonů!“

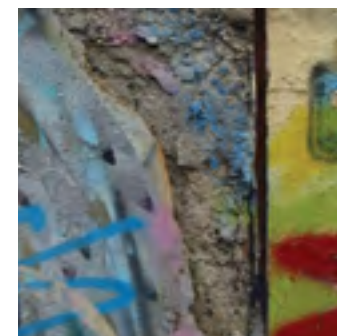
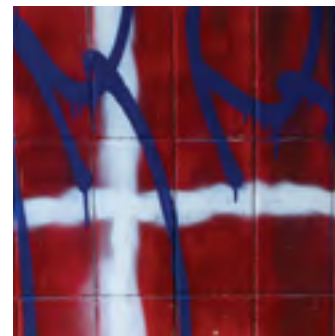
Dramatický tón, když tohle deklamoval, byla poslední kapka. Vyprskla jsem smíchy. Za jeho křiku „Co to má znamenat?“ jsem se svalila na postel, a smích se změnil v slzy. V momentu, kdy jsem si představila, jak by se tomu profesor s chutí zasmál, mi konečně došlo, že ten už se nezasměje nikdy ničemu. Je pryč. Navždy. Stejně jako ti, kteří se původně krčili v těch siluetách na zemi, kde je tak vtipně vystřídali mimozemšťani, kteří taky jednou zmizí navěky... Konečnost nás všechny spojuje.

V ten moment se ve mně něco zlomilo.

„Víte co,“ promluvila jsem do stále vřeštícího telefonu. „Včera mi bylo jasné dáno najevo, že pro mě už u komunikačního týmu není místo. Doporučuji přenechat tento choulostivý úkol někomu, komu skutečně věříte, a ne jen první náhodné doktorandce, která se nachomýtla. Omlouvám se a přeji hezký den.“

Chtěl ještě něco zařvat, ale já to už neslyšela. Z šuplíku jsem vytáhla šedou lepicí pásku a začala dělat na zemi siluety pro devět chapadélek.

Ostatně - naděje na moji kariéru zrovna umřela (stejně jako cosi uvnitř mě, co neumím zatím úplně pojmenovat). Tak proč si neudělat svůj malý soukromý pohřeb ve vybrané společnosti?

Skutečný příběh

Hynek Hošek

47 let

Karlovy Vary

Vítr vane, plachetnice pluje.

„Drazí přátelé, kolegové a bratři. Dovolte mi prosím připít si tímto vskutku skvělým šampaňským na náš nový a věčný domov!“
Neznámé hlasy a podivný svistot ozývající se z kuchyně mě donutil vstát a zjistit, co se to děje v mé domácnosti. Vždyť bydlím sám!

„Hej, co tu děláte, co jste zač ?!“ zaječel jsem nevěřicně a v šoku při pohledu na osazenstvo posedávající v mé kuchyni u rozpitého šampaňského.

„Dobré ráno, příteli. Vyjukaný a poněkud hysterický pane domácí.“
Všichni se zasmáli.

„Vítejte na historické události, první oslavě v našem novém bydlišti.“ „Jsem Mauro Mollinardi,“ pravil klidným pisklavým hláskem elegantní potravinový mol.

Měl úzce střižená křídla, nagelovaná tykadla a na jeho nožkách byly extravagantní semišové mokasíny.

Než jsem se rozespalý se začínající kocovinou zmohl na odpověď, začali mě zdravit další molové:

blondatý Mikael Moelear, chlupatý Miguel Molingos, nabubřelý Maurice le Molliere, asi dobrosrdečný Mariusz Molskyewicz, nesympatický hnědý mol s knírkem a patkou Markuss Möller, specialista na rýži Matsushito Molizaki...

„Moment!“ vykřikl jsem opět jako smyslů zbavený, „co jste krucinál zač?!!“

„Zadržte příteli, nač tolik povyku kvůli nám?! Sedněte si, dejte si vaše oblíbené pivo Molehlav 11 % a vše vám v klidu vysvětlím... Jsme, ehmm, parta Zavíječů Moučných. Alias potravinových molů,“ vyštěknul stroze s rakouským přízvukem německý mol Markuss. „Váš byt je pro nás naprosto geniální. Všechny druhy mouky, těstoviny, rýže, strouhanka, luštěniny, pečivo a plno dalších lahůdek.“

„A především nepořádek!“ zvolali všichni jedním hlasem. Všichni

přítomní se na mne dívali, jako by čekali nějaký uvítací proslov.

Zíral jsem na tu podivnou návštěvu jako snědý mol Mohamedl Mol al Chahal na dózu s celozrnným kuskusem. Podíval jsem se směrem, odkud se ozývalo slabé chrochtání a zařval: „Zadržte, nejezte to. Bude vás pálit břicho, nebo co to máte!“ Tlustý mol doslova hltal sušenou směs od Vitany – Guláš pikant 100gr, přímo z roztrženého sáčku. „A proč by ma to malo pálit brucho, Čehúne,“ odsekl tlouštík s plnou tlamičkou. „Jee, vy jste Slovák?“ zeptal jsem se. „Nie, som Maďar Mároš Molnár z Komárna, Horné Uhry.“

„Tak dost bylo seznamování. Kuchyně je naše a jinač vám nepoletíme ani nepoležeme,“ zaskřehotal Mirko Molič, taktéž od Dunaje.

„Ale to přeci nejde! Je to můj byt!“

„Už zmlkni, kapitalistický gringo!“ zařval urostlý mol, snad kouřící doutník, s baretkou na hlavě. „Vy lidé berete přírodu a zvířatům úplně vše, ale vaše diktatura, drancování, materialismus, neúcta k životu ostatních a sázka na nekončící blahobyť a elektromobilitu je dnešním dnem pryč. Rozlučme se se starými časy a přivítejme revoluci, soudruzi,“ zvolal drzý vzrostlý mol s přezdívkou Molchegevara.

Prosím, prosím, ať je to jen další bláznivý sen, přál jsem si jako opářený a trochu zahanbený názorem hmyzu na lidstvo. Hlava mě bolela víc a víc.

„Klid přátelé,“ snažil se uklidnit rozjitřenou atmosféru sympatický italský škůdce v extravagančních mokasínách.

„Chceme tu žít a rozmnožovat se v klidu a...“

„Rozmnožovat, to si snad děláte...?!“

„Boha, brucho má pálí ako čert, čo do toho dali chujové z Vitany,“

bědoval Slovák s maďarskými kořeny.

„Ach, ano Bože, dobře ti tak, hladově,“ odseknul jsem žroutovi a otevřel si konečně pivo a chtěl se rychle napít.

„Opatrně s alkoholem, ať nám brzo neumřete,“ zasmál se sám svému hloupému žertu mladík z čeledi zavíječovití Morris McMol.

„Je vám snad jasné, že jakýkoliv odpor, nebo dokonce snaha nás zničit, je předem odsouzena k neúspěchu. Víte, potravinových molů se nelze nikdy zbavit,“ pronesl výhružně tučný zavíječ Mölöa Mölilahti a pomalu mi kroužil kolem hlavy.

„Ach ano, příteli. Smím-li vám tak říkat,“ obrátil se na mě s významným pohledem italský štramák.

Gel mu asi přestával fungovat, protože měl pravé tykadlo spadlé dolů. „Vaše naděje zemřela již před třemi měsíci, kdy jste si nás jako larvy (spící agenty) donesl ve strouhance domů.“

Z neřešitelné situace, kocoviny nyní již v pokročilém stádiu a levného piva, se mi udělalo zle.

„Nebudu vám kazit zábavu a půjdu raději spát, ráno musím na pracák, dobrou noc,“ řekl jsem skoro neslyšně a odebral se do ložnice.

Nikdo z nových spolubydlících mi neodpověděl.

Někdy se zvířata chovají jako lidé...

Ráno moudřejší večera, ušklíbl jsem se z posledních sil pod peřinou.

Drzý hmyz netušil, jaké mám ESO v rukávu...

Probuzení nastalo až v poledne a já se hned vypravil za Vládou Bláhou. Nekompromisním mužem, zápasníkem, cestovatelem a... DERATIZÉREM!!!

Setkali jsme se v jeho oblíbeném fitku GYM GOMÉZ. Byl tak urostlý, že se mi málem nevešel do očního záběru.

Podal mi studený kus těžkého železa. „Co s tím mám do háje dělat, Vlášo?!“

„Cvičit, ratlíku. To je čiiiiiiinka.“

Položil jsem tu odpornou věc zpátky na zem a spustil: „Hele, Vládičku, mám velký problém.“ Vláda Bláha funěl v divných legínách na běžícím pásu a zahuhlal:

„Peníze nepůjčuji.“

„Nejsem tu kvůli půjčce.“

„Ani rady, jak na ženské. Své úspěšné metody neprozrazuji.“

„Žádné ženské, dluhy ani problémy s alkoholem,“ odpověděl jsem směrem k běžícímu pásu.

„Počkej, ty si přestal pít, Norku?“

„Ne, nepřestal, ale od ledna s chlastem končím, to mi věř.“

Vláda se zasmál skoro jako Mol Moelear a začal mi konečně věnovat pozornost.

„Povídej,“ a utíral si pot do kradeného děravého ručníku s vyšitým logem HOTEL MOLO *.

„Hele budeš si myslet, že jsem blázen, ale...usadilo se mi doma zřejmě mezinárodní komando moučných molů. Dokonce mluví jako lidé. Zní to ujetě, vím. Ale nekecám.“

„Ajaj, tak to je zlé. Velmi, velmi zlé. Učili nás o té bezvýchodné situaci s moly v domácnosti ve škole. Doufám, že tě někdo z nich nesledoval až sem, nerad bych měl proteinové přípravky plné téhle havěti!“

„Nee. Určitě ne. Mají kocovinu a chrápou v dózách s moukou.“ Ale jistý jsem si nebyl.

„Kamaráde Norku, jsi ztracen. Tohle nemá řešení.“ Výraz v jeho obličejí potvrzoval vyřčená slova. Zkusil mě rozveselit osvědčenou grimasou mrtvého morčete, ale tentokrát jsem se poprvé nezasmál. Hlava se mi točila, tep atakoval hodnotu 300 a byl jsem blízko omdlení, mrtvici, snad i smrti... Naštěstí má pravá noha zakopla o činku a málem ztracené vědomí se mi bolestivým výkřikem okamžitě vrátilo zpět.

„Jediná rada je – získej čas, Norku. Chovej se k nim slušně, snaž se

získat jejich důvěru a já se pokusím oslovit mého italského přítele z Molise. Tenhle člověk je tvá jediná šance. Bohužel pro tebe nyní pobývá na vědecké expedici na souostroví Moluky v Indonésii. Vráti se za dva, tři měsíce. Budeš to muset nějakou dobu přečkat s padouchy na tvé zanedbané lodi. Ozvu se. Buď opatrný a moc je neprovokuj, radu jsem ti dal.“

Podal mi na rozloučenou upocenou ruku velikosti lopaty a šel posilovat horní partie. Já se vydal na nákup potravin se seznamem vytvořeným novými spolubydlicími.

„Hm, hmm. Pan domácí si dal na čas,“ uvítalo mě kručení hladového břicha a rozmrzelý hlas drobného a bledého Morgana Molnickera. Trpí celiakií a netrpělivě čekal na bezlepkovou kukuřičnou polentu.

„Přátelé,“ zvolal jsem nahlas a (falešně) zvesela.

„Dobře, měl jsem čas přemýšlet a váš návrh se mi zdá skvělý (lež). Budeme rodina (nesmysl). Stejně žiju sám (pravda) a společnost mi dlouho chyběla,“ lhal jsem jim tak dobře, až jsem tomu sám skoro věřil.

„Pojďme si zahrát karty, šachy, vole lehni, co si jen račte přát, bratři parazité.“

Nakonec jsme si dlouhý večer skvěle užili, nasmáli se jako nikdy, a dokonce jsem i vyhrál dvacet deka mouky Pernerky v hromádkách. Jak utíkal čas, zvykli jsme si na sebe a já jim dokonce odpustil i občasné šmírování v ložnici, když se tu a tam objevila nějaká opilá dámská návštěva.

Na Velikonoce jsme barvili jejich vajíčka, která stále někam kladli a já měl za úkol je najít.

O Vánocích proběhlo pečení cukroví, sledování pohádek s hercem Moučkou, koukání na Otázky Václava Moravce, Netflix a hraní karet, nebo šachů.

Na Vlášdu jsem dočista zapomněl. On na mě koneckonců také.

Krásná idylka skončila čtvrtým čtvrtkem měsíce listopadu. Je to Den díkůvzdání a toho dne se v hrubé mouce objevil rezavo-blondatý arogantní mol s příčeskem.

„MAKE MOL FIRST AGAIN,“ hulákal neustále dokola a byt rázem obsadilo komando mariňáků, kteří vyskočili se sypké směsi American Brownie.

Neotesaný arogantní americký mol začal okamžitě rozkazovat: „Z toho vánočního stromku uděláte Moltower, v ložnici kasárna a přístávací dráhu, v kuchyni zřídíte okamžitě oválnou pracovnu a z koupelny...“

„Hele!“ zařval jsem na nesympatického škůdce, „kdo jsi sakra zač?!!“

Neodpověděl, dokonce se na mě ani nepodíval a rozdával dál své rozkazy.

„Heeeey, ty jeden srá....“

„To nemá cenu,“ zašeptal smutným hláskem italský mol oblečený dnes v černém obleku.

„To je mol Mcdonald Moltrump.“

„Staré pořádky jsou pryč,“ hlesl zástupce hmyzu a Apenin Miguel Molingos a vypadal opravdu velmi zkroušeně.

Nálada se během několika dnů změnila k nepoznání.

Revolucionář Molchegevara emigroval s poslední lahví kubánského rumu k sousedce paní Fejtové. Několik málo intelektuálů z řad osvícených molů se uchýlilo o patro níž k panu Jeřábkoví, u kterého však bohužel brzy zemřeli hladem.

Zbytek komanda však převzal novou doktrínu nabubřelého škůdce. Celé dny se v mém bytě konala cvičení, projevy, přehlídky. Já byl donucen kupovat stále víc a víc mouky, strouhanky, rýže, luštěnin, těstovin, pečiva. Lidé z okolí dostali strach, že vím víc než oni a ze strachu, že hrozí hladomor, nakupovali také víc a víc potravin do zásoby, až byly regály úplně prázdné.

Musel jsem konat a vydal se za Vládou do jeho oblíbené restaurace

ANI RYBA – ANI RAK. Dělají dobré steaky a burgery.

Blažena doplňoval proteinový deficit, kusem masa rozměrů středně velkého ostrova v Karibiku a vyčítavě se mi díval do očí.

„Když je ti nejhůř, hledáš Boha. Celou dobu ses neozval, ale když ti teče do bot, Vláda Bláha je ti najednou dobřej jako Spasitel. Máš štěstí, že italského kamaráda tvá situace zaujala a máme řešení. Odjeď někam na týden, na nic se neptej, dej mi klíče od bytu a dřív se nevracej. Čekej na zprávu.“

Obejmul jsem radostně „ztěží jeho 20 % těla, zaplatil útratu a vydal se na tajné místo.

Osmý den čekání přišla SMS: VSE VYRESENO, RATLIKU, VZDUCH JE CISTY. MUZES SE VRATIT.

Na nic jsem nečekal a vyrazil z Červeného Hrádku domů. V prázdném bytě mě uvítalo ticho, pach smrti a zakázaných chemických sloučenin. Musel jsem vyvětrat okno i svědomí.

Tři týdny užívání znovu nabyté svobody a klidu přerušil telefonát z neznámého čísla.

„Norku, to jsem já, Blažena. Zadrželi mě na letišti v Thajsku i s taliánem, se vzácnými moly v kufru. Je to úplný nesmysl, někdo to celé na nás ušil. Zkus mě prosím odsud dostat, buď opatrný, nepij a....,“ hovor byl přerušen.

Zkoušel jsem znovu a znovu několikrát volat zpět, ale volané číslo neexistuje, hlásil pořád dokola thajský operátor MOLTHAI.

Otevřel jsem si pivo, sedl si nervózní na postel, trochu upil, snažil se přemýšlet a díval se do prázdna.

Z dlouhé letargie mě vyrušil zvonek vchodových dveří.

Crrrr. Crrrrr. Crrrrrrr.

„Jo už jdu,“ zařval jsem, dal si loka zteplalé břčky a šel otevřít neznámému dobyvateli.

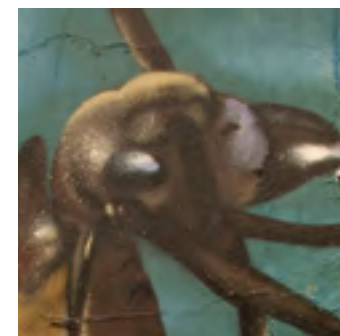
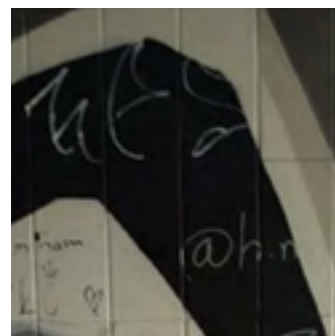
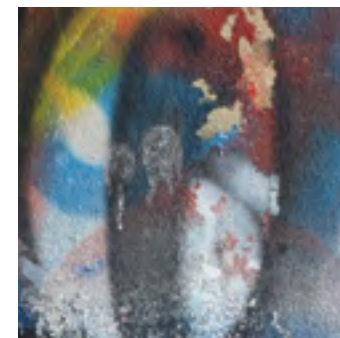
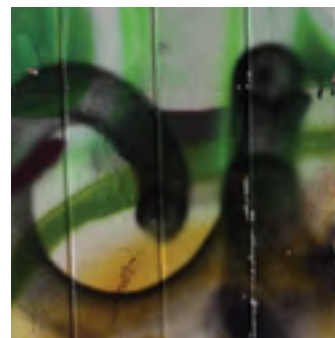
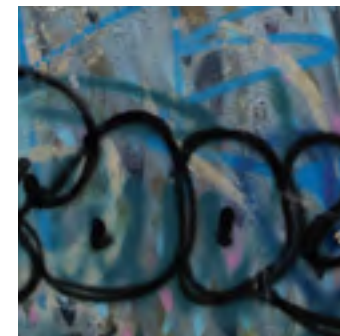
Za dveřmi poletovala dáma se zlatými křídly v brokátovém overalu

a její pohled mě propichoval skrz naskrz, až jsem musel uhnout pohledem.

„Jsem Muriel de la Molliere, sestřenice mého zavražděného bratrance a vedoucí ženského komanda šatních molů.

„Šatních molů???“

Pane Hošku, nás se opravdu NIKDY, NIKDY, NIKDY nezbavíte,“ pronesla mrazivým hlasem a vydechla mi do obličeje dým z thajské viržinky. V tu chvíli mi do bytu vlétly stovky samiček šatních molů a obsadily všechny strategické pozice v šatních skříních a komodách. Od té chvíle jsem nadobro ztracen.

Večerní krása

Jan Pražák

68 let

Nehvizdy

Psavec amatér, životní optimista, milovník svobody, prostě Střelec, jak má být:-).

Ospalou nudu ve vagonu metra prozářila svou krásou na náměstí Republiky. Jako by vyšlo slunce i měsíc zároveň, zlaté paprsky jejích vlasů zápolily se stříbrnými odlesky večerních šatů. Napadlo mě, že se asi vrací z divadla nebo z koncertu.

„Tak už jedu, miláčku, zatím pa,“ zašvitořila do telefonu, tajuplně se usmála a přístroj schovala do kabelky, barevně ladící s jejími šaty i lodičkami. Náhoda mi přihrála štěstí, večerní kráska usedla na volnou dvojsedačku naproti mně. Krátce jsem vzhledl od knížky, nedalo mi to, podívat jsem se prostě musel. Bohaté rozpuštěné vlasy elegantně rámovaly její vkusně nalíčený obličej s očima posazenýma daleko od sebe. Dekolt měla přesně takový, aby působil decentně, ale zároveň provokoval fantazii mužských očí. Pas natolik úzký, jaký jen může mít zhruba čtyřicetiletá žena, pravděpodobně matka od dětí. A boky? Z těch se mi dočista zatočila hlava. Zachytila můj pohled a v jejích očích se objevil sotva znatelný záblesk. V tu chvíli jsem neměl nejmenší tušení, co to znamená, a tak jsem raději sklopil zrak a snažil se pokračovat ve čtení.

Večerní kráska si přestala všimnout svého okolí, zavřela oči a podvědomě začala s rukou na kabelce vyfukávat nějakou melodii. „Spíš ten koncert,“ napadlo mě, „hudba jí zřejmě učarovala a ona se k ní teď vrací v myšlenkách.“ Nedokázal jsem se soustředit na děj v knize, hlavou se mi honily otázky, který ze z hudebních velikanů jí tolik učaroval. Bach, Beethoven nebo některý z českých mistrů? Či snad dokonce jakási soudobá nelibozvučná moderna? Ne, to asi ne, rytmus jejích prstů byl klidný jako Lesní téma symfonické básně Vltavy, jen občas zabublal Svatojánskými proudy.

Následující stanici na Florenci přistoupil do našeho zcela zaplněného vagónu pán středních let. Budil dojem nějakého

úředníčka vracejícího se z práce, která se poněkud protáhla. Čistý, střízlivý, slušně oblečený, možná dost utahaný od všech těch razítek, faktur či objednávek, kterými se celý den zabýval. Plaše se rozhlédl kolem sebe, pak jeho pohled spočinul na večerní krásce a málem se mu podlomila kolena. Což nebylo nic divného, mně samotnému by se před chvilkou stalo to samé, kdybych při jejím příchodu už neseděl.

Sedl si na volné místo vedle večerní krásky a přitiskl se k ní trochu víc natěsno, než by bylo vzhledem k jeho střízlivé postavě nutné. Večerní kráska však byla myšlenkami v zajetí svých tónů, jen se instinktivně o kousek posunula na kraj sedačky až k oknu, aby mu udělala víc místa, a ani neotevřela oči. Úředníček se chvilku nesměle ošíval, načež se odhodlal, otočil k ní hlavu a pak z něj vypadlo poněkud nejistým hlasem, který jsme zaslechli i my v okolí: „Mla... mladá paní, vzala byste mě k sobě domů?“

„Ne,“ řekla zcela nepřítomně a ještě chvilku pokračovala s vyťukáváním nedávno vyslechnuté hudby. Potom konečně úředníčkova otázka prorazila hradbu těch krásných tónů a dospěla až ke krásčine vědomí. Ta ztvrdla v rysech, její zadumaný úsměv vystřídala kamenná tvář, doširoka otevřela své velké pomněnkové oči a úředníčkovi věnovala pohled, jaký by si nezasloužila ani chciplá myš: „Né~ééé!!!“ Tentokrát si své citoslovce skutečně vychutnala, vyřkla, či lépe řečeno zapěla jej zvukným altem a podmalovala výraznou melodickou vlnovkou.

„Dostalo se mi snad té cti, že sedím na obyčejné sedačce obyčejného metra se slavnou operní pěvkyní, která se právě vrací z vystoupení?“ Napadla mě otázka, avšak následující sled událostí mi nedovolil, abych se jí dále zabýval.

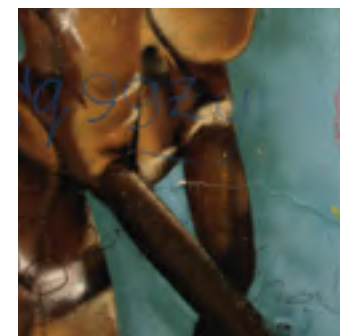
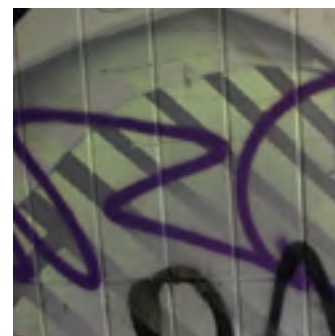
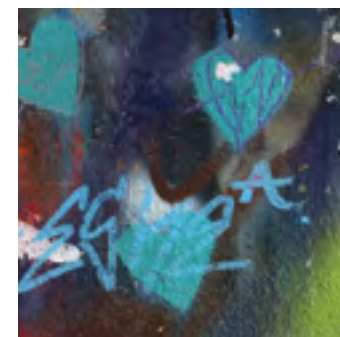
Úředníček se nedal tak snadno odbýt. Viděli jste někdy napůl roztoužený a napůl nesmělý výraz někoho, kdo by strašně moc chtěl, ale přitom se obává odmítnutí? Tak přesně tímhle pohledem, poněkud zešíkma a trochu zespodu pohlédl na večerní krásku, pokusil se jí položit dlaň na předloktí a zaškemral: „Ale já bych... já bych vám uvařil kávu, než byste ji vypila, tak bych rozestlal, a pak bych vám přišel do sprchy umýt záda.“

Čekal jsem, jestli padne facka, ale večerní kráska se k ničemu tak přízemnímu nesnížila, spíš jí ho přišlo trochu líto. Přitom se v jejích očích znovu objevil ten sotva znatelný záblesk. Druhou rukou elegantně smetla jeho dlaň, jakoby odháněla obtížný hmyz a klidným jasným hlasem dodala: „Jestli nemáte co na práci, tak mě nechte být, spěte jako většina ostatních a pak si vystupte na své stanici.“ Tím zřejmě považovala celou věc za vyřízenou, uvolnila se, opět zavřela oči a ponořila se do své pomyslné hudby.

Úředníček se zatvářil nešťastně a mně se, netuším proč, vybavil obraz zmoklé slepice z dávno ztraceného mládí, kterážto se nestihla včas schovat před lijákem a schlíple se krčila u zdi na dvorku babiččiny chalupy. Podobně tak i úředníček, schlíple seděl a mlčel celou stanici, jen kradmými pohledy hltal krásu objektu své touhy. Pak to však bylo silnější než on, znovu se k ní otočil, znovu se jí pokusil položit dlaň na předloktí a zakoktal: „Ale... ale já jsem opravdu něžný, mám slušnou prá... práci, umím i vařit, a dokonce dokážu opravit porouchanou led... ledničku.“ Večerní kráska tentokrát zůstala klidná a jen zlehounce jí zacukalo koutcích. Věnovala mu soucitný pohled jako malému dítěti, kterému právě spadl vytoužený zmrzlinový kornout do kanálu, a pravila: „Ale jděte, človíčku, co vás nemá.“ Nešťastný úředníček definitivně stáhl ruku z jejího předloktí a začal se tvářit, jakože vše až dosud činil omylem a že tam ve skutečnosti vlastně ani není.

„Palmovka,“ ozvalo se z amplionu. „S dovolením, vystupuju,“ prohlásila večerní kráska a já se trochu potočil, abych jí umožnil projít. „Tak opravdu byste mě nevzala s sebou?“ Úředníček učinil rezignovaným hlasem poslední zoufalý pokus. Vteřinku mlčela, jako když všechny nástroje symfonického orchestru na moment v dramatické pauze před finálním nástupem ztichnou. Pak jí však do třetice zajiskřilo v očích, načež napůl vyřkla a napůl zapěla svým melodickým altem: „Tak pojdte, vy hlupáčku,“ celého zkoprnělého ho vzala za ruku a nevídanou silou táhla za sebou ke dveřím.

Němě jsem otevřel ústa, fascinovaně zakroutil hlavou a pomyslel si, že má to tak někdo štěstí. Metro se pomalu rozjíždělo a já ty dva na samotný závěr celého koncertu zahlédl koutkem oka, těsně než na nástupišti zmizeli za sloupem. Na moment se zastavili, dali si klasickou manželskou pusu, plácli si rukama o sebe a rozesmáli se na celé kolo. Škoda, že už byli pryč, rozhodně by si za svůj duet zasloužili pořádný aplaus od nás ostatních cestujících.

Záložní plandák

Lucie Hřebečská

29 let

Kamenice nad Lipou

Lucie Hřebečská, BdP. Honorární absolventka Vysoké školy života (s vyznamenáním, r. 2013), nyní občanskou profesí pěstitelka–bramborářka pověřená vedením úseku Rosaria raná v ZZN Horní Hroby. Srdcem a duší zpěvačka, držitelka třetího místa soutěže Pelhřimovská pěnkavička z r. 2006. Spisovatelství se Lucie Hřebečská věnuje po celý život s výjimkou mezi lety 1996, kdy jí sestra snědla propisku, a rokem 1998, kdy byla propiska úspěšně ze sestry vyjmuta. V tvorbě LH převládá jemná rurální přírodní lyrika, kterou místy mimotajně prosvítá vyrovnávání se s traumaty prožitými v dětství.

Když jsem ten záložní padák vyhodil, vzpomněl jsem si na svou ženu.

„Jak je možný,“ říkala, když mě pozorovala, jak si skládám prádlo do skříně, než to po pěti letech manželství vzdala a začala mi prádlo skládat sama, „že to skládáš s takovou péčí a stejně to poskládaný vypadá jako čerstvě vytažený krávé z řiti?“

Že se zamotá hlavní padák, to se stane. Stačí aby špatně fouklo, když ho vyhazuješ, jedna šňůra se podvlíkne pod druhou a místo majestátního křídla máš nad sebou akorát takovej šustivěj zamotanej flusanec látky, co je ti k ničemu.

Přesně tohle se mi stalo už před deseti vteřinami. Ale já, hlava mazaná, co bych panikařil! Pěkně jsem vymáčknu obě pojistky a hlavní padák odhodil – aby se mi nepletl, až budu otvírat záložák. Pokud něco nechceš ještě víc než mít z hlavního padáku zamotanej flusanec, tak leda jen mít zamotanej flusanec sestávající z hlavního padáku a záložáku v sobě dohromady.

Jinými slovy, teoreticky jsem na krizový situace připraven dokonale. Akorát že se ukázalo, že se teorie od praxe krapet liší.

Teď jsem už jen civěl nad svou hlavu. Hlavní padák se vzdaloval, jako když děcku uletí balonek z pouti – měnil se v červenou tečku unášenou větrem nad prasečák. A mnohem blíž, na pavučině šňůr, se za mnou táhl ten slavnej záložák, co jsem si ho pečlivě do kontejneru vždycky skládal sám. Proč? Protože se skládáním věci, co ti potenciálně má zachránit život, věříš vždycky jen a jen sobě. No, tak věřit bylo hezký, dokud jsem ho nepotřeboval. Víš, jak ten záložák vypadal v tuto osudovou hodinu? No, asi jako kdybys ho vytáhl krávé z prdele, podivil se, že není moc úpravnej, a taks ho tam tý krávé strčil zpátky, ať to opraví.

Důkladně jsem analyzoval situaci a s chladnou hlavou se rozhodl pro další postup – začal jsem rvát za šňůry padáku jako šílenec. Můj plán byl nejdřív s nima jen tak trochu počastovat, abych viděl,

kteřá kam vede, a pak, jakmile uvidím strukturu smotku, to jedním geniálním cuknutím vybraný šňůry napravit.

Zkušební první špásovný zataháníčko skončilo tak, že jsem tu zasranou šňůru urval. Akorát, že ta jediná šňůra byla záložákem protažená natřikrát, a teď se celá vyvlíkla. Padák visel jen na půlce šňůr, těch vpravo, a než aby se nade mnou napnul (nebo aspoň muchlal, co bych teď dal za muchlání), tak se za mnou jen schlíple táhl jako ocas za kometou nebo jako šňůrka za tamponem.

Tuto úvahu bylo možné považovat za velmi symbolickou.

Podíval jsem se zpátky dolů, na briskně se přibližující matičku zemi. Blížila se ke mně stejně rychle jako vědomí, že je vymalováno. Padák byl beznadějně v háji. Já, já nebyl ani v háji, spíš tam jako patří ty tampony. Moje poetická duše dokonce ani chvilku nezadoufala, že mě na poslední chvilku nabere třeba nějaký jiný kolem letící parašutista, nebo že stopnu orla na cestě do Isengaardu.

„Tohle je ono,“ prolítlo mi s ledovou jistotou v hlavě. „To už je prostě tak. Celý.“

Tamhle pode mnou, ten blížící se modrý flek, to bylo naše tréninkové doskočiště. Tamhle, na drobný natočení hlavy doleva, byly ranjeve pro anduly a řídící věž, a když jsem uhnul očima naopak trochu doprava, táhla se tam šedivá šňůrka příjezdovky a hned za ní náš dům, a v tom domě moje žena, které jsem řekl „jasně, jdu si jen jednou skočit, na oběd jsem zpátky“, abych jí nemusel pomáhat obalovat řízky, protože to bytostně nesnáším, hlavně ty patlavý vajíčka, a ona řekla „hm“, protože už akceptovala svůj osud, že si vzala hobby parašutistu závodníka, nastěhovala se s ním vedle letiště a že ten parašutista miluje řízky žrát a nesnáší se podílet na jejich přípravě.

A tamhle, o barák vedle, byla čerstvě zasklená zimní terasa tý kurvy Bedřicha.

Ohledně osobnosti kurvy Bedřicha mohu nabídnout těch pár

střípků, co se mi v tu chvíli rozhodl mozek přehrát pro případ, že bych se zrovna během pádu k jisté smrti nudil.

„A to víte, sousede,“ postává Bedřich u plotu, kde na jeho straně je anglickej trávník sestřiženej s přesností dva milimetry a na my straně porost podporující biodiverzitu. Bedřich se opírá o ten plot a žoviálně pomrkává, až mám chuť ho praštit, jestli ho ten tik nepustí, „já se vám nedivím, že na trávník kašlete, mít doma vaši ženu, nemám na trávník taky ani pomyšlení, ha, ha, ha, ha.“

Přímý konfrontace tohohle typu ve mně moc lásky ke kurvě Bedřichovi nevzbudily. A pak tu byly zprostředkovaný interakce.

Kurva Bedřich totiž mimo jiné taky „řikal, že čet tu novou detektivku od Olafsona Pohlafsona a je výborná, takže mi ji půjčí,“ (řekla žena), a „tu zimní zahradu naprojektoval sám, představ si, aby měl kde zimovat svoje bromélie a kaktusy“ (řekla žena), a „když budu potřebovat, klidně mě na nákup vezme, pokud se nestihneš otočit, a má teď toho novýho Tiguana, to jsem zvědavá!“ (řekla žena) a „měl by si vzpomenout, na který straně plotu bydlí, a zůstat tam, pokud si chce nechat jarabáčka“ (jsem řekl já, když jsem měl plný zuby připomínání, ať taky posekám trávník, začnu číst, postavím zimní zahradu a prodám ledvinu, aby bylo na Tiguana).

Další silnej poryv svištícího vichru mnou zahoupal a vytrhnul mě z úvah.

Jak jsem to viděl, stála přede mnou jediná, poslední otázka. A sice otázka trochu nerudovská – kam se sebou?

Přímo pode mnou se modralo čím dál větší doskočiště. Býval by to byl seskok za plnej počet bodů, kdybych ho tak přežil. Jenže nepřežiju. Spadnout na doskočiště by znamenalo, že ho zaseru červeně, čímž určitě nerozveselím uklízeč čtu, a vzhledem k pověřivosti parašutistů se dalo čekat, že podle nich bude doskočiště navěky prokletý a náš oddíl už kvůli tomu nejspíš nikdy

titul neobhájí. Co se mě týče, přijde mi jako pěkně blbá pověra dovozovat, že je něco prokletý jen proto, že se na tom někdo hodně krvavě a brutálně zabil takovým způsobem, že i přes nejdůkladnější čištění na tom určitě ještě někde ulpívá krev, vlasy nebo zaschlý kousky šedý mozkový kůry. Ale ty kluky už prostě znám, jsou to holt bačkory. Nic naplat, to jim udělat nemůžu.

A pak tu byly další varianty.

Mohl jsem zkusit doplachtit bokem a propadnout Libuně do kuchyně, když jsem jí jednou slíbil, že budu na oběd doma. Já i Libuna humor milujeme, kvůli tomu jsem se taky kdysi dali dohromady. Za ty roky jsem ji už ale taky znal a měl jsem dojem, že by tohle mohlo být silný kafe i na ni, zejména pokud u dopadu rozsypu strouhanku.

Jen pouhá myšlenka na domov a manželku ale způsobila, jsem se ve vzduchu mimoděk napolohoval a malým, ale přece nějakým úhlem, se blížil našemu domu. Když jsem si to uvědomil, koukal jsem už víceméně shora na naši střechu.

Stará měla pravdu, střecha by opravdu chtěla opravit, shora už to vidím, jaká je celá olezlá mechem. Měl bych se jí za to ze záhrobí pak nějak omluvit, třeba poslat pěnkavu, aby se v den výročí mé smrti rozmázla o kuchyňské okno nebo jak se to dneska dělá.

Hned za naší střechou mi pohled nicméně znovu padl na nóbl zimní zahradu souseda kurvy Bedřicha.

Já ti dám, ty svině ulízaná, uvědomil jsem si náhle s hlubokým zadostiučiněním. Ta radost byla závratná. Náhle jsem padal odhodlaně, s misí. Rozpráhl jsem ruce ještě dále od sebe a sklonil se hlavou a pravou rukou níž. Jsem vakoveverka! Vakoveverka pomsty.

Země se blížila a zvětšovala čím dál rychleji. Neposouval jsem se vpřed dostatečně.

Začal jsem zběsile pádlovat rukama i nohama.

Nepomohlo to.

Zalomil jsem se znovu do pozice umíněné vakoveverky.

Zavřel jsem oči a zatnul veškeré svalstvo a soustředil se, jako zatím nikdy v životě ne.

Po několika šíleně dlouhých vteřinách, během nichž mě polil pot a zachvátila panika, že to nedokážu, se dostavilo vítězství. I přes burácení vzduchu v mých zalehlých uších jsem slyšel dunění toho nejepičtějšího, nejhromovějšího prdu, kterej kdy měl tu čest sloužit lidskýmu rogalu za pohon.

Otevřel jsem oči a zjistil, že to pomohlo. Zaplavila mě jančivá, skotačivá, strhující radost. Jiskřivá střecha zimní zahrady se zdála užuž na dosah ruky.

Já ti dám, ty hajzle dolejšavá, pomyslel jsem si znovu a všechno to v hlavě viděl – svůj smutnej pohřeb, hostinu, manželčiny proplakaný noci, ochotnýho citlivýho souseda, co se vším pomůže, s nákupama, se zařizováním, se psem, až nakonec i s manželčinou samotou. Viděl jsem to před sebou nevyhnutelně, jasně jak denní světlo.

Jen si to zkus, Bedřichu se zimní zahradou a posekaným trávníkem, chechtal jsem se pro sebe. A třeba ji nakonec i budeš píglovat, Bedřichu.

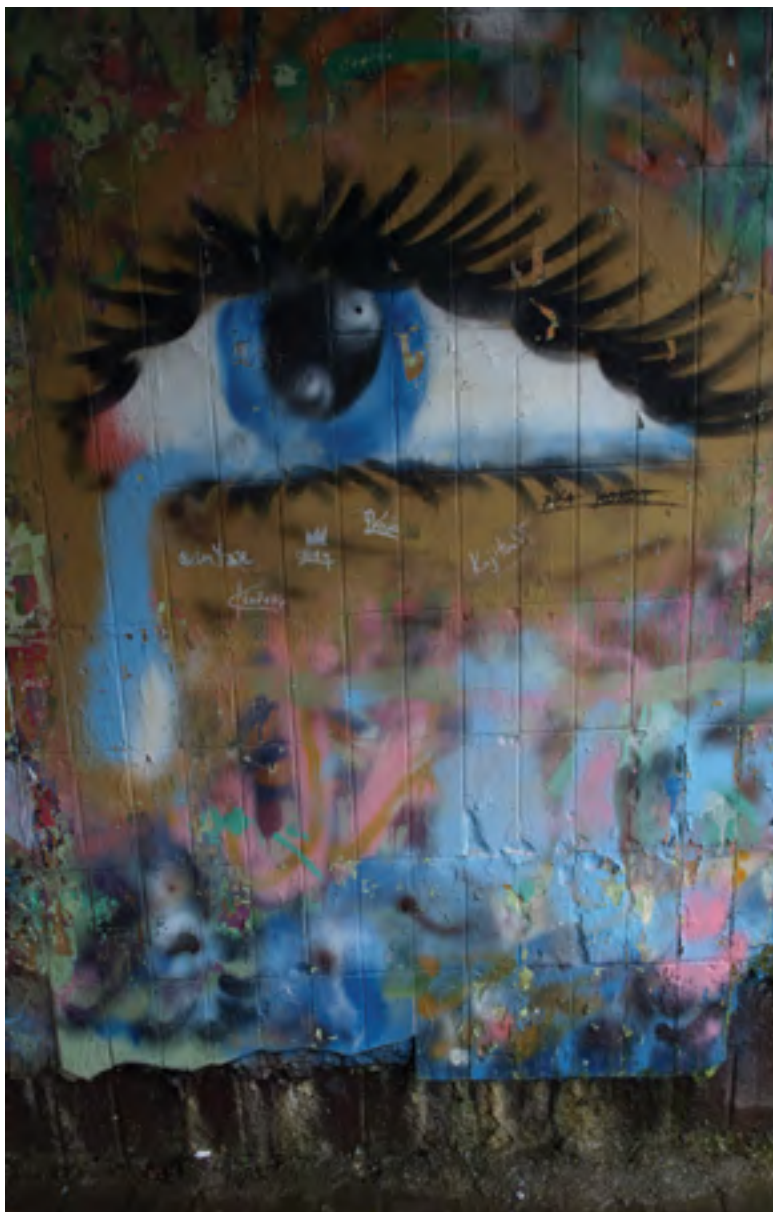
Bylo mi lehoučko. Na duši, i na těle.

Spustil jsem ruce a naučeným pohybem si rozepnul poklopec.

Pindour mi v rychlosti sto osmdesát kilometrů za hodinu začal pleskal mezi stehny a o zadek.

Ale budeš u toho už navěky mít před očima, na co byla zvyklá!!!

A dokonale šťastný, se vším smířený jsem propadl čerstvě zasklenou zimní zahradou Chlapa, co má zaručeně menší péro než já (**hele!**).

Almanach XVI. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

vydal: Krajská knihovna Karlovy Vary

tisk: AZUS Březová, s. r. o.

sazba a grafická úprava: Jiří Červenka

ilustrace: segmenty graffiti z veřejného prostoru města

korektury: Krajská knihovna Karlovy Vary | www.knihovnakv.cz

náklad: 100 ks

vydání: první

Karlovy Vary 2023

ISBN: 978-80-88160-14-4

